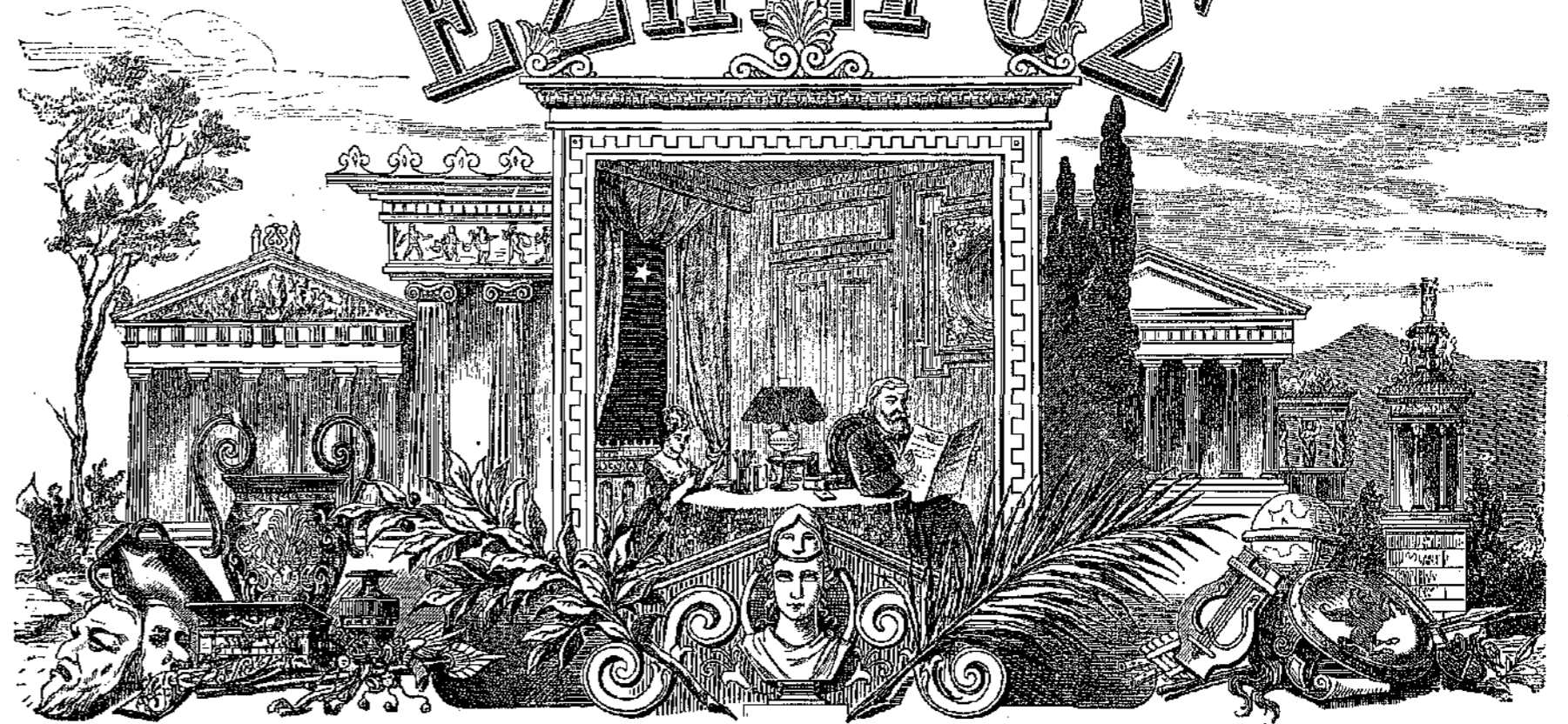

ΕΣΠΕΡΟΣ

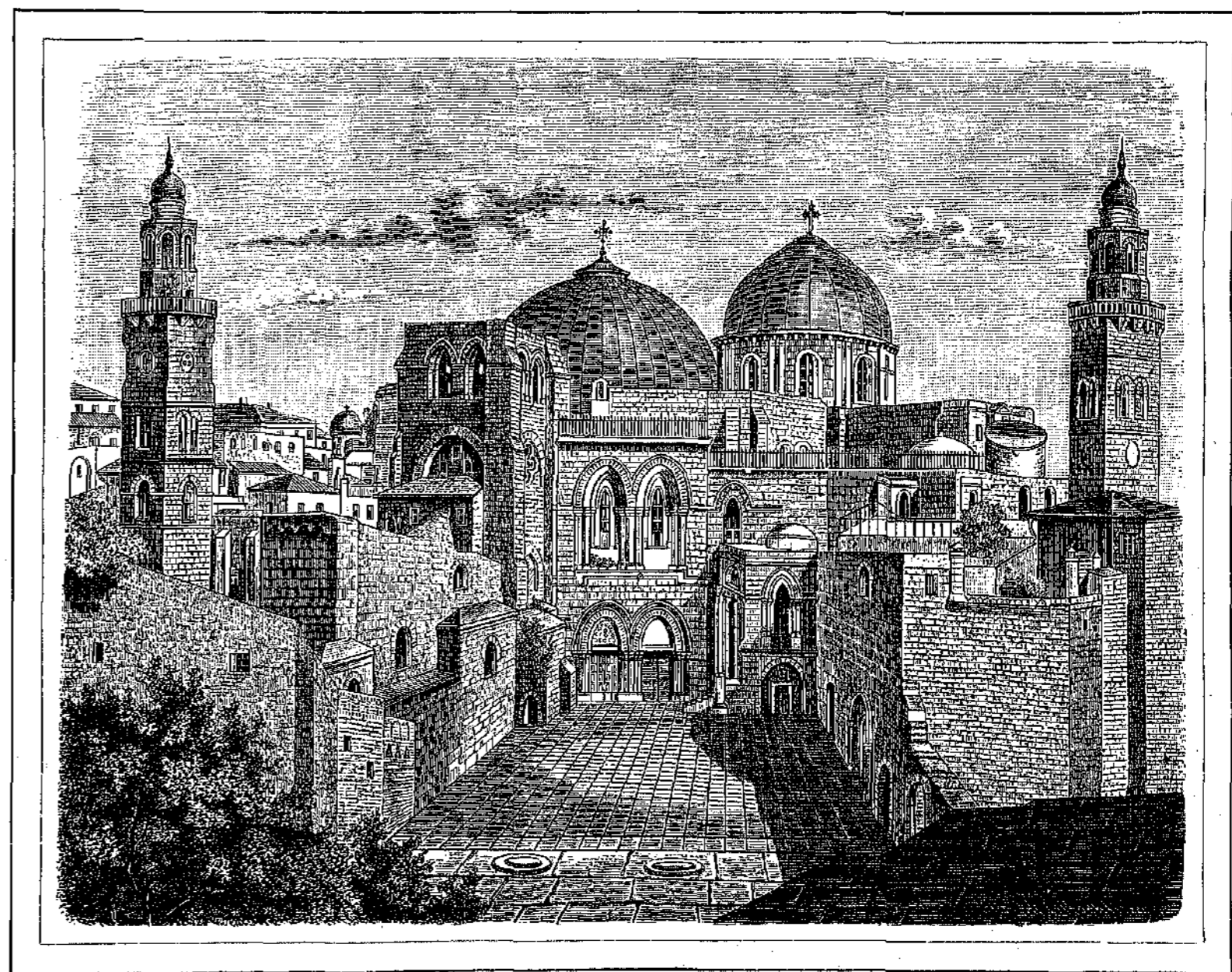
Έτος Β'. Καθίδετα τῆ 1ης καὶ 15ης ἐκαστοῦ μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 1|13 Μαρτίου 1883 Τιμὴ ἑτησία προπληρωμένη εἰς πρῶτον. Φορτ. 40. Διάρκ. 32. Ἰσθλ. 13. Ἄρ. 45.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁδῆος τῆς Παλαιστίνης. — Παρὰ τὸν τάφον τοῦ βασιλέως Ὀθωνος (συνέχεια). — Οἱ κῆποι. — Αἱ πηγαὶ τοῦ Ῥήνου. — Ὁ ναὸς τῆς Ἰσίδος ἐν Φιλαῖς τῆς ἐνώ Λιγύτου. — Πόλις. — Ὁ Γάμος τῆς Λουκίας. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Λεωνίδας Δρόσος, Ἕλληρ καλλιτέχνης. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐν Ἱερουσαλὴμ. — Τὸ ραβδίου τοῦ Ὀθωνος. — Αἱ πηγαὶ τοῦ Ῥήνου. — Ὁ ναὸς τῆς Ἰσίδος. — Ὁ Ἀπόλλων. — Ἡ Ἀθηνά. — Λεωνίδας Δρόσος, Ἕλληρ γλύπτης. — Ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ μουσουργὸς Βάγκερ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

στίχους και θερμὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν! . . .

Γ.

Ὁ Ὅθων μὴ ἂν εἴε ἐστεμμένος ἐποιοῦτο τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα πορείαν ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα "Κόμης τοῦ Κέλχαϊν" (Graf von Kellheim). Ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος τοῦ Σάξ-Άλτεμβούργου ἤγγεται τῆς συνοδείας ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θαυμασιωτοῦ στρατοῦ, ὃν ἀπέτελλον τέσσαρα συντάγματα πεζικοῦ, δύο ἑκατὸν ἑξακτῶν ἰππέων καὶ μία πυροβολοχαρμία, ἐν ἑλίῃ 3600. Παρ' αὐτῶν ἴστανται ὁ FREDR, ὁ HESS, ὁ ὀπιοργὸς τῶν στρατιωτικῶν τῆς Βαυαρίας στρατηγὸς LUDER, ὁ στρατηγὸς SCHIMMEL, ὁ LESSING, ὁ ὁ BRAND, καὶ οἱ τότε λοχαγοὶ εἶναι HÜTZ, καὶ SCHMELTZ, ὁ ἀλλήρχης ASCH, ὁ ὑπασιπότης αὐτοῦ κόμης SARONIA, ὁ ταγματάρχης σύμβουλος τοῦ βασιλέως LEHMAYER. Πάντες οὗτοι πρὸ πολλοῦ ἀναπαύονται ἐν τοῖς τάφοις. Ζῶσι δ' εἴτι οἱ στρατηγοὶ κόμητες HUNOLDSTEIN, TATENDORF καὶ BOYHNER. Μεταθὲ τῶν ἐλαπίκτων καταλείπεται καὶ ὁ στρατηγὸς SALZBERG. Τοῦτου ὁ υἱὸς καὶ νῦν στρατηγὸς ἐν τῇ βαυαρικῇ στρατῷ SALZBERG ἀνεμνήθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐσπούδασαν εἰς τὰς ἀνάγκαις ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τοῦ Πειραιῶς. — Ἐγγύτητος τῷ Ὅθωνι ὡσεὶ περιβάλλοντες αὐτὸν, ὁμοῦ καὶ σύμβουλοι τῆς νεότητος τοῦ παρὰ τοῦ φιλοστόργου πατρὸς αὐτοῦ ταχύντες, ὥσπου οἱ ἀποτέλεσμα τῆν ἀντιβασιλείαν καὶ διὰ σοφῶν νόμων προκρίσαντες τὴν Ἑλλάδα κόμης ARMANBERG, καὶ οἱ εὐπατρίδαι ABEL καὶ MAURER, παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ KORBEL. Οἱ ἱστροὶ WITTMER καὶ ROEBER, ὁ ἱερὰς ANNEW εἰσπονοὶ ἀμέσως παρ' αὐτοῖς ὁ δῆσμος καλλιτέχνης FREDR HESS, ὁ γράφας τὰς ὑπὸ τὰς Ἀραβίας ἐλαῖνας καὶ εἴτα ἐν Ἑλλάδι τὴν πανηγυρικὴν εἰσόδον τοῦ Ὅθωνος εἰς Ναύπλιον καὶ ἄλλα ἐλληνικὰς ὑποθέσεις ἔργα. Παρ' αὐτῷ ἤρχετο ὁ περιώνυμος ζωγράφος, ἰδιὸς δὲ σκηνογράφος, CARL ROETTMANN, οὗ τὸ ὄνομα εἰδόμενον ἀνωτέρω ἐν τῇ αἰσθῆσιν τῆς νέας Πανακτοῦρας, εἴ τι ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένη. Ἐτα ἤρχετο ὁ ὀνομαστὸς ἀρχιτέκτων KLENZE, οὗ ἡ φαντασία ἐκαλλύπει ἐλληνοπροπέσας πλείστα μέρη τοῦ Μονάχου. Εἰς τοῦτον ἐφαίεται ἡ ἐχθροὺς καὶ ἐκκαθάρσις τῶν Προπολιῶν τῆς Ἀραβίας. Τούτῃ εἶπτο ὁ ὁμίτηνος αὐτῷ GÄRTNER, ὅτις φιλοδόμησε τὸ ἀνάκτορον τῶν Ἀθηνῶν. Τῶν δύο τελευταίων τούτων ἴδουσαν ὁ Λουδοβίκος τὰ ἀγάλματα ἐκ γαλλοῦ ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ GÄRTNER φερουσῇ τὸ ὄνομα πλατείας τοῦ Μονάχου, τῇ διασημομένη ὑπὸ τῆς ὀνομασίᾳ τῆ KLENZE δόδο. Μετὰ τούτους εἶπαντο οἱ ζωγράφοι SCHLANDER, KRANENBERGER καὶ ST. JOHANNSEN, καὶ πλὴν τούτων τῶν κατ' ὄνομα ἀναπερομένων ἠκολούθουν καὶ πλείστοι ἄλλοι ἱκανοὶ καὶ εἰδικοί ἄνδρες, οἵτινες πάντες παρέσχον χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἀνακῆψα καὶ ἀναστηλῶν.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη θεσπίσαι νὰ περιγράψω ὅποια ἡ τότε κατάστασις τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅποια ἐκτιμήσεις ἔχαι εἶναι οἱ κῆποι καὶ οἱ μῆδοι τῶν μετὰ τοῦ Ὅθωνος καταβάντων εἰς αὐτὴν σοφῶν καὶ εἰδημόνων ἀνδρῶν. Ἐκαστος γνωρίζει τὴν ἱστορίαν καὶ δύνανται νὰ φαντασθῇ τὴν περὶ καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἐπταετοῦς ἀγῶνος οἰκτρὰν ὄψιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πᾶσαν ἐποχῆν.

Ἦναι τούτων, οἱ ὁ ROETTMANN π. γ. καὶ ἄλλοι, δὲν κατέβησαν εἰς Ἑλλάδα τοῦ χρόνου μετὰ τοῦ Ὅθωνος, ἀλλὰ ἐρῶντες ἐν τῇ ἡλικίᾳ, ἢ καὶ πρότερον. Διὰ τὴν ἐνότητά ἕως τοῦ πλοῦσιον τούτου καταλέγει καὶ τὸ ἄλλως ἐλάλει τοῦ μικροῦ τούτου ἀναγροντοῦ, κατέλεξα πάντας ἕως.

Μόνη ἡ φιλοπατρία τῶν τότε Ἑλλήνων ἐσώζετο ἀκμαία, ἀλλ' αὐτὴ θεσπίσαι δὲν ἦτο ἱκανὴ ν' ἀνοψήσῃ καὶ ἀναστήσῃ τὴν ἔρημον Ἑλλάδα. . . . Μὴ ὑπολειφθῇ εἰς τὴν φαντασίαν τινὸς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Ὅθων ἐπορεύετο νὰ καταλάβῃ λαμπρὸν τινα καὶ ἄνετον ὄρινον διὰ τοῦτο δὲ ἀνακαταβάνω ὅτι ἡ τότε ἀποδοχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ στέμματος ἦτο ἁσπία, ἢν πρέπει πᾶς Ἑλλήν νὰ ἐκτιμῆσῃ.

Ἐν τούτοις μετὰ πολυήμερον πορείαν ὁ συνοδεύων τὸν Ὅθωνα στρατὸς ἐπεβιάσθη εἰς Τερζέστην καὶ Πιρῶνον, ἵνα διαπρατωθῇ εἰς Κέρκυραν. Αὐτοῖς δὲ ὁ βασιλεὺς μετέβη εἰς Ρώμην πρὸς ἐπίσημην αὐτῆς, καὶ ἐκεῖθεν διὰ Νεαπόλεως ἐξέπλευσαν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ὁ προπλοῦσος στρατὸς. Τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου συνοδεύμενος ἀπὸ τοῦ συμμαχικοῦ στόλου κατέπλευσαν εἰς Ναύπλιον. Αἱ κορβίαι τῶν Ἑλλήνων ἐπαλλον σφοδρῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβάλλουν, αἱ δὲ φρένες ἐξίσταντο ἐκ χαρᾶς, ὅτι συνηροῦσθαι πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως τῶν, τοῦ ἀνελεπίτου καὶ σχεδὸν ἀπιστεύτου τούτου δώρου τῆς θαλας Προνοίας. Τῇ 25ῃ Ἰανουαρίου 1833 ἐπάτησαν ὁ Ὅθων τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος, πλήρης συγκινήσεως, χαρᾶς καὶ ἐλπίδων. Ἐπὶ τῆς παραλίας ὑπέδεξαν αὐτὸν, κλίνοντες μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσίωσης, οἱ ἀετοὶ τῶν ὄρων τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ δελφῖνες τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν. Μετὰ τὴν παρέλευσιν ἡμέρας τοῦ ἐκατέρωθεν ἐνθουσιασμοῦ, ἡ βασιλικὴ συνοδεία κατέβησαν ἐν τοῖς ἐρείπιοις τοῦ Ναυπλίου. Τί δ' εὖρον ἐκεῖ, δὲν θὰ περιγράψω ἐγὼ οἰκῶν, ἀλλὰ ὁ Ἀρκασθὸς εἰς τὴς φρέσας τοῦ αὐτόπκτου MAURER, ὅτις μετὰ τὴν συγγραφήν τῶν ἐλληνικῶν νόμων, τῶν ἱστροῦν καὶ νῦν εἴτι κατὰ τὰ ἐννεα δέκατα, ἐξέπνυσε καὶ ἔτερον ἄξιον μελέτης σύγγραμμα "Ὁ Ἑλληνικὸς λαός." Ἐν τούτῃ περιγράφεται ἡ ἐγκατάστασις τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ἐν τοῖς προπύργιοις τῆς ἀνακτοῦ δὲν εὐρίσκατο οὔτε τράπεζα, οὔτε κλίμα, οὔτε μελάνη ἢ γραφεῖς· αὐτοῖς δὲ ὁ MAURER ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ δι' ἀταγμὰ τι περὶ συστάσεως δικαστηρίων διὰ μολυβδογραφίδας, στήριζον τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ τοῦρου! Ὅστε ὅσοι, οὔτε κἂν ὀδοδοί, οὔτε ἄμαξοι ἢ κἂν τροχὸς εὐρίσκατο. Τὸ πᾶν εἶδει νὰ δημιουργηθῇ!

Ἐνοσεῖ ἕκαστος ὅποια ἔργα αἰα καταβλήθησαν κατὰ τὰ τρία πρῶτα πρὸ πάντων ἔτη μέχρις ἔτους τεθῆ βάσις εἰς τάξεις, δικαιοσύνη, νομοθεσία κλπ., ὅποιοι δ' ἀγῶνες ἐχρημάσθησαν μετὰ τὸ 1835, εἰς ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου μετετέθη εἰς Ἀθήνας, ἵνα, ἐκτός τῶν λοιπῶν καὶ γενικῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐρείπια ταῦτα μετασηματωθῶσι εἰς πόλιν φραϊάν καὶ ἀκμαίαν. Ἐν ἧ δὲ οὕτω μετὰ κῆπων καὶ μῆδων ὁ νεαρὸς καὶ εὐελπὶς βασιλεὺς ἐγκαθίστατο ἐν Ἑλλάδι, τῶν πάντων ἐπιλαμβανόμενος δραστηρίως διὰ τῆς παρωσιμένης πέρας τῶν περὶ αὐτῶν, τὰ πάντα ἀνιστῶν, βελτιῶν, θεμελιῶν καὶ ἱδρῶν, ὃ ἐν Μονάχῳ βασιλεῶν πατῆρ αὐτοῦ Λουδοβίκος ἐπελαμβάνετο ἄλλοι φιλελληνικοὶ καὶ σπουδαιοτάτου διὰ τὴν ἐν τῇ μέλλοντι ἀνάγκῃ τῆς Ἑλλάδος ἔργου. Ἠνάεζε τὰς πόλεις καὶ τὰς αἰθούσας τῶν ἀνακτοῦν αὐτοῦ εἰς τοὺς νεαροὺς γίνουσι τῶν ἐπιστημωτέρων οἰκονομῶν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος του. Πράξατο δὲ ἐκπαιδευθῆ αὐτοῦς βασιλικῶς. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ ὄνοματά ἔλων, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μετὰ τούτων καταλέγοντο ὁ Βόταφης, ὁ Ἀρκας, ὁ Παπαδιαμαντέπουλος, ὁ Δ. Κομμουνδοῦρακης, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου καὶ ἄλλοι. Ὁ τελευταῖος

*) ΠΙΡΑΝΟ, παράλιον αὐστριακῆ πόλιον μικρὸν πρὸς νότον τῆς Τερζέστης.

οὗτος, ὁ καὶ μόνος υἱὸς τοῦ ἦρωος τῆς Πραβιάς, ἀπέθανον ἐνταῦθα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1836 ἐν ἡλικίᾳ 12 ἐτῶν καὶ ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῆς βασιλικῆς Θρησκείας. Ἐπὶ τοῦ τάφου του, σωζόμενον ἐν τῇ νοτίῳ νεκροταφείῳ τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιγράφεται, πλὴν ἄλλου ἐμμέτρου ἐπιγράμματος, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ θείου εἰς ἀρχαίαν ἑλλην. γλῶσσαν, καὶ τὸδε εἰς πεδὸν λόγον, ὅπερ δὲν θεωρῶ ἄσκοπον νὰ παραθέσω ἐνταῦθα, ὅτε ἔγνωσαν τοῖς πολλοῖς ὅν καὶ ἀποδεικνύον τ' ἄγνῳ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αἰσθήματα τῶν βασιλέων ἐκείνων.

"Ἐπιθέτω κείτω Ἀσπίδας, ἔγγονος Ἀνδρούτσου, υἱὸς Ὀδυσσεῦς, πρὸ τῆς ἡβῆς ἀποθάνων ἐν Μονάχῳ τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1836. Τὸν τάφον αὐτοῦ ἀνέστησε "παλαιὸς τις φιλέλλην, Λουδοβίκος ὁ τῆς Βαυαρίας βασιλεὺς."

Ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς ἐκείνης διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐποχῆς καθιερώθη ἡ θεωρητικὴ — καὶ εἰναι θεσπίσαι — τὸ Μύναγον ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν εἰς Γερμανίαν μεταβαίνοντων πρὸς περαιτέρω σπουδὴν Ἑλλήνων, καὶ διαρκῶς ἔκτοτε εἰναι ἡ ἔδρα τοῦ πολυπληθεστέρου σωματείου αὐτῶν. Ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς τούτων εἶναι 35, ἐνίοτε δ' ἐφθῆσαν καὶ μέχρι τῶν 80! Πιῶν δὲ πολλῶν ἄλλων ἀγαθῶν καὶ ἐκκλησίαν ἐδημιούργησε ὁ Λουδοβίκος ἐν τῇ Μονάχῳ ἐλληνικῇ κοινότητι, μικρὰν μὲν ἀλλ' ἀρκετοὴν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκαις αὐτῆς. Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἠκοδομήθη τῇ 1834. Τῇ 1829 ἐξωγραφίσθησαν ἐν αὐτῇ νέα εἰκόνας θυζαντιακοῦ ρυθμοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκ Παλαιῶν Πατρῶν ζωγράφου Εὐδοκίμου Δημητρίου, ὅν πρὸς τοῦτο μετεκαλέσαστο ὁ βασιλεὺς ἐξ Ἑλλάδος.

K. N. Παπαμηχαλόπουλος.
(Ἐπιτετατὸς ἐλπίς.)

ΟΙ ΚΗΠΟΙ

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις.

Ὅπως ἡ ἀρχιτεκτονικὴ οὕτω καὶ ἡ κηπουρικὴ προήλθεν ἐκ πρακτικῆς ἀνάγκης, εἴ τι ἐπέβρασε τὸ αἶσθημα τοῦ ὄρατου. Οὐχὶ πᾶς κήπος εἶναι καὶ ἀριστοτέργημα, καθὼς οὐδὲ πᾶς οἰκοδόμημα. Κήπος παρέχον ὀμορφορὰ δένδρα, ὅς καὶ ἠμπελοὺς σκιερὰ δύνανται ἐν αἰσι τόποι ἀναβῆσαι καὶ ἀναπαύσαι· ἀλλ' εἴθε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πρόσοδος, ἡ τέχνη οφείλει νὰ σιγῇ. Ἐὰν ὅμοις ὁ κήπος εἴχη ἀκαίτηται νὰ ἴναι ἀριστοτέργημα, θεὸν νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τὸ κέρδος, ἀλλ' ἡ τέχνη καὶ ὁ καλλιπαισμὸς.

Ὅτε ἐν προϊστορικῇ ἐποχῇ ὁ ἄνθρωπος ἐξέλεξεν ἐν μέσῳ τῆς ἀπειρίας τῶν φωτῶν ὀλίγα τινὰ, τὰ ὅποια εἶλθεν ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ προστασίαν, ἠδυνήθη τὸ μὲν γεννήματα καὶ καλλιεργῆσαι εἰς ἀπομακρυσμένους ἀγρούς, ἐν αἰσι σπαρῆντα ἀπᾶς ἀνεπτύσσοντο ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ τὰ ὀμορφότερα δένδρα, τὰ χορταρικά καὶ ἱαματικά φυτὰ, τέκνα ταῦτα τὸ πλείστον ἔβανον καὶ ἀπομακρυσμένον χωρῶν εἶχαν ἀνάγκην συντόνου περιποιήσεως καὶ διαρκούς ἐπιβλέψεως· εἰς ταῦτα προσετέθησαν ἐν ἀρχαιοτάτῃ ἡδὴ ἐποχῇ καὶ ἐκλεκτὰ τινὰ ἄνθη, χαροποιούνη διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς μορφῆς, διὰ τῆς χροῦς καὶ τῆς ὀσμῆς των τὰς αἰσθησεις. Διὰ τὰ λεπτότερα ταῦτα φυτὰ ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἰδιαιτέρας χῶρος πλησίον τῆς οἰκίας, χῶρος προφυλαττόμενος διὰ φρακτῶν ἢ λιθίνου τοίχου καὶ ἔχων πρόχειρον καὶ κατάλληλον τὴν ἄρδυσιν. Τοιαύτῃ ἦτο τῶν πρῶτων κήπων ἡ ἀρχή.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, χρόνους κοινοκτημοσύνης οὕτως εἶπεν, ὁ ἀγρὸς ἦτο κτήσις κοινὴ τῆς ὅλης φυλῆς ἢ τῆς κοινότητος· ὁ κήπος θῆμα ἀνήκειν ἐκείνῳ, ὅστις τὸν εἶχε σχηματίσει, περιφράξει καὶ ἐν ἰσότητι τοῦ προσώπου τοῦ καλλιεργῆσαι. Ὅστις ἐκ τοῦ κήπου ἀνεπύχθη βελτιοθὴν ἢ τοῦ κτήματος ἰδιαιτέρως. Ἡ ἀφελὴς φαντασία τῶν ἀρχαίων θεώρησε παλαιὰ θεσθία δένδρα κατοικίας θεοτήτων· κατόπιν σύμπλεγμα δένδρων, τὸ ἄλλως, ἦτο ἱερὸν θεοτήτος τίνος, καὶ περιεφραζέτο διὰ τεχνῶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ πλῆθος. Οὐδὲν δὲ παράδοτον, εἰς εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα ἄλλα ἡγάπων νὰ περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θαλας εὐφροσύνης καὶ ἡσυχίας ὁσάκις ἤθελον ν' ἀναπνεύσαι πρὸ τῶν τοιχῶν τῆς πόλεως ἄερα καθαρόν. Τὰ ἄλλα δὲ ταῦτα ἦσαν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῶν ὁμοσίων κήπων τῶν ἀρχαίων πόλεων. Ἐν ταῖς κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐλληνικαῖς ἀποικίαις, ἐν Μιλήτῳ, Σμύρῃ, Ἐφέσῳ, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς λιμέσι τῆς Παργάμου, τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐσχηματίσθησαν μεγαλοπρεπεῖς κήποι ὁμομαζόμενοι κατ' εἴδη τὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τῶν κρημαστῶν κήπων τῆς Σεμυράμειδος, τῶν καταταχθέντων ἐν τοῖς θαλάμοις τοῦ κόμορου καὶ παραβλήθηντων πρὸς τοὺς κήπους τῆς Isola bella ἐν τῇ θάλασσι λίμνῃ τῆς Λομβαρδίας, δὲν σφόδρα σήμερον ἡ σφοδρὴ τινος ἀρετικῆς παρὰ τὸν Εὐφράτην. Οἱ λεγόμενοι παράδεισοι τῶν βασιλέων τῆς Περσίας θεωροῦνται μέχρι σήμερον πρῶτος χρίστους καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ τὸ ἄκρον αὐτῶν τὸ ὅποιον δύνανται νὰ παράγωσιν αἱ ἡννομίαι τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης δυνάμεις. Ὅτε δὲ περὶ τὰ τέλη τῆς ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας τὰ πλοῦτη καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀρχαίου κόμορου συνεκινετώθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ λατινικοῦ κράτους πρωτεύουσῃ, ἤβησε τοσοῦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν κήπων, ὥστε οὗτοι ἐξεβίβαν ἐντελούς τὴν γεωργίαν, καὶ ἡ Ρώμη, ἡ βασιλεὶς τοῦ κόμορου, ἠναγκάσθη νὰ προμηθεύῃ τὸν ἀναγκαῖον αὐτῇ οἶτον ἐκ Σικελίας καὶ Αἰγύπτου, τῶν πλουσίων οἰατοπόλων. Λέγεται εἶτι τὸν πρῶτον ὁμοσίων κήπον ἐν Ρώμῃ εὐστήσαντο ὁ Λούκιλλος, πῖθων ἀκατὰ τὰς ἐντυπώσεις, ὅς μετεκομίσαστο ἐκ τῶν ἀσιατικῶν αὐτοῦ ἐκστρατεῶν.

Πόσων ἀξίαν εἶχον ἀκόμη καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δημοκρατίας ἐν Ρώμῃ ὀλίγα τινὰ δένδρα πεφουτωμένα πρὸ τῆς οἰκίας, ἀποδεικνύει μικρὸν ἀνέκδοτον, ὅπερ διηγείται ὁ Πλίνιος περὶ τοῦ βαθυλοῦτος Ρωμαίου Κράσσου. Ὅτε οὗτος ἐν εἴτι 66 Π. Χ. κατέειπε τὴν θέαν τοῦ κήπου, ὁ συνάδελφος του Δομίτιος τῇ ἐποήσαστο παραστάσει ὅτι ὡς δημόσιος ἐπόπτης τῶν ἡδῶν κακὸν δίδει παραδείσεια κατοικίαν τῶσιν μεγαλοπρεπῶς καὶ πλουσίαις. Ὁ Κράσσος ἠρηθή τὸ πρῶγμα, μὲν ὁ εὐθὺς ὁ Δομίτιος τῇ ἐπρότειναν ἐν ἐκτομμύριον φράγκων διὰ τὴν οἰκίαν του. "Καλῶς εἶπει, ἀπήγγησαν ὁ Κράσσος, δέχομαι τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἀπευλόγηται τὴν ἰδιοκτησίαν ἐπὶ τῶν 83 λωτῶν (δένδρων), οἵτινες διὰ τῶν κλαθῶν των σχηματίζουσι σκιερὰν πρὸ τῆς οἰκίας σου στέγην." Ὁ Δομίτιος ἀπήγγησαν. "Ἐὰν δὲν λάβω καὶ τὰ δένδρα ὁμοῦ μετὰ τῆς οἰκίας, δὲν δίδω οὐδὲ λεπτὸν διὰ τὴν οἰκίαν." "Ἐξ δένδρα ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου!

Οἱ πλείστοι κήποι ἐπὶ τῶν ῥωμαίων αυτοκρατορῶν ἦσαν ἐν χῶρῳ περιουσιασμένων, κανονικῶς καὶ ἀρρόθμως κεχωραγμένοι, ἐπὶ δὲ τῶν περιουσιολόγων αὐτοῦσιν τοίχων ἦσαν ἐξωγραφισμένοι διαφοροῦ θέαι. Εὐδοτεία φενόσσοιζαίεν ἐν πλατάνων καὶ δαφνῶν, ὡν τοὺς κορμὸς περιέβαλλε πυκνὸς κισσὸς καὶ μετὰ τῶν ὀπίων ἔπιπλον ἀγάλματα, ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἔργα τῆς γλυπτικῆς,

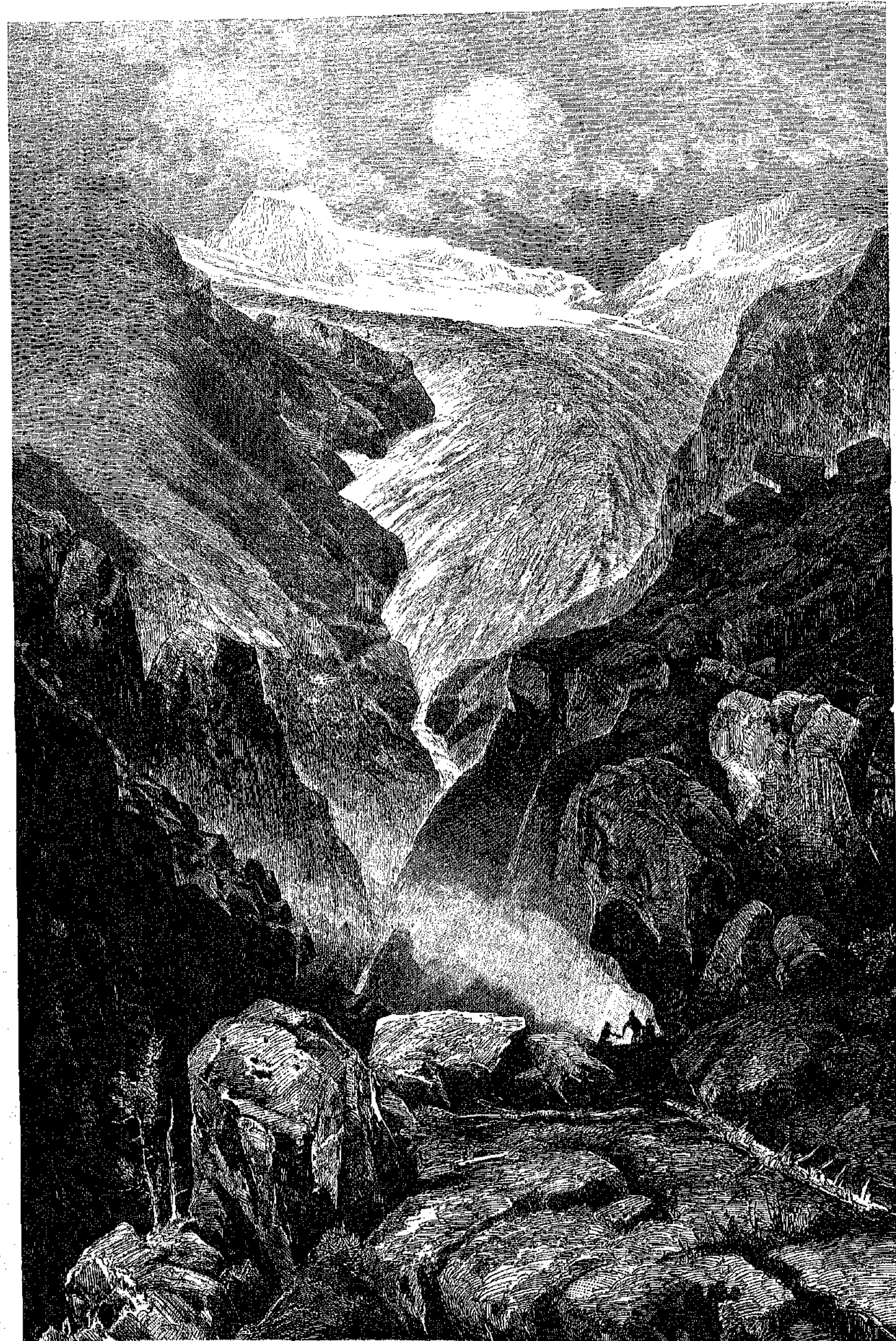
ἀδύχθων δὲ μὲν πρὸς μικρὸν ναῖσκον, ἐκαὶ δὲ πρὸς σκιάδα ἢ πρὸς μέγα μαρμαρίνον ἀναβουτήριον. Μέλαινα κυπρίσσοι ἢ πεῖκα ἐν ἡμικυκλίῳ περιέβαλλον τετραγῶνα ἄνθηρα ἐξ ἰαν, μηρώνων καὶ ἄλλων ἀνθῶν, ἡ εὐώδεις ἀνθῶνας πλῆρεις ῥόδων. Περιείχον θῆμας ἡ Ρώμη καὶ κήπους μεγάλῃς ἐκτάσεως, δισεκουασμένους κατὰ μίμονι ὄρατον φοινίκων τοποθεσίαν καὶ περιουσιολόγους τεχνήτους λήφους καὶ ποταμοὺς, καταρράκτας, γερφῶρας, δάση καὶ κοιλάδας — πάντα ταῦτα δι' ἀδραστῶν κατασκευασθέντα ἀπολαύων. Ὅτι δὲ καὶ ἐν μικραῖς πόλεσι καὶ παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπλοῦ πολίτου οὐδέποτε ἔλειπον ὁ μικρὸς κήπος ἀποδεικνύουσι τὰ εἰρήπια τῆς Πομπηίας. Ὁ μὴ ἔχων ἐν Ρώμῃ ἴδιον κήπον ἠρεῖτο νὰ τοποθετῇ πρὸ τῶν παραθύρων του ὀλίγα ἄνθη, καὶ ὁ Πλίνιος ὀρηγεῖ ἐπὶ τῇ ὀρχῇ τῶν δυστήνων τούτων ἀνθῶν, τὰ ὅποια ἄνευ φωτός, ἄνευ ἡλίου, ἄνευ ἀέρος τήκονται καὶ μαρμαίρονται ἐν ταῖς στενοῖς τῶν πόλεων ὁδοῖς.

Ἐν τῇ κατακλισηῇ τῆς μεγάλης τῶν ἔθνων μεταναστεύσεως κατεστράφησαν ἀναμφιστήτως ἐν τῇ Ἐσπερίῃ καὶ οἱ κήποι. Ἡ Ρώμη πᾶσα νὰ ἴναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόμορου ἀπέλεσε ταχέως καὶ τὰ πλοῦτη τῆς καὶ πρῶτον τοὺς κήπους τῆς τοῦ ἀνασπαστοῦστος ὀδοῦσος τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς εὐξείας. Βάρβαροι ἐκάτου ἤθη τὸ ἔδαφος, ὅπερ ἐπάτου ἄλλοις λαοὶ πεπολιτισμέναι. Ἰγνη δὲ ταῦτα ῥωμαῖκῆς κηπουρικῆς διεσώθησαν ἐν τοῖς κήποις τῶν Βενεδικτινῶν, οἵτινες μετέφερον πέραν τῶν Ἀλπεων τὸ σῶστημα τῶν εὐθυγράμων κήπων καὶ τῶν σοσίων δειδροστοιχιῶν. Καὶ τὰ ῥόδα, οἱ κήποι, τὰ μαρμαίρικα καὶ ἱαματικά χέρτα καὶ τὰ λεπτότερα τῶν ὀμορφῶν δένδρων μετεκομίσθησαν ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὰς βορείους τῆς Εὐρώπης χῶρας.

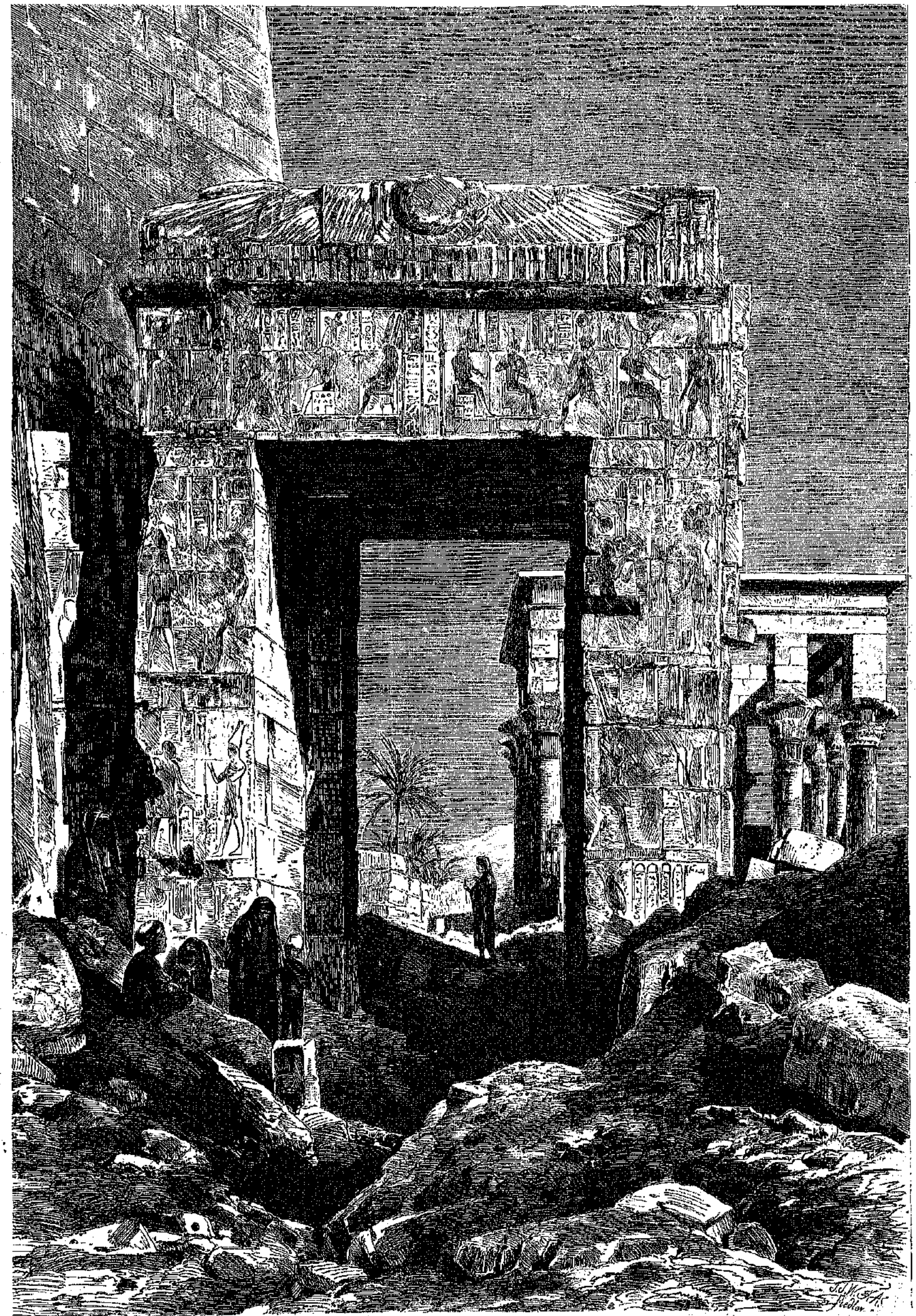
Εὐτυχότερα κατὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ Ἀνατολή· Διότι οὐ μόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκρηγοῦσθη ἄνευ θαλάς τινὸς ἀναστατώσεως ἡ παράδοσις τοῦ ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πόλεις τοῦ δυτικῶν κράτους ἔμειναν ἐπὶ πολλὴ ἀπηλλαγμένη τῆς καταστροφῆς, ἢν ὑπέστησαν αἱ δυτικαὶ χῶραι. Ἀναμφισβότως διειρηθήσαν αἱ οἱ κήποι τῶν Κασάρον ἐπὶ πολλοὺς συνεχεῖς αἰῶνας. Ἐν τοῖς κήποις τοῦτον εὐρίσκοντο τὰ λαμπρότερα τῆς Ἀνατολῆς φυτὰ, τὰ ὅποια μετεφευθήσαν κατόπιν πρὸς δυσιᾶς, εἰς τὰς ἔδρας τοῦ ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ἀραβικοὶ κήποι ἀνεκένετο εἰς ὀρθογωνίαν ἀνθῶνων, κεκοσμημένων διὰ τῶν ὀμορφῶν ἀνθῶν τῶν ἀρχαίων· ῥόδων, κρίνων, νεαρίσων, μηρώνων κ. τ. κ. δι' ἀρωματικῶν ἰσάνων καὶ διασημομένων ὑπὸ λιθοστρώτων διαδρόμων, ὡν τὰς διαστρωφάσεις ἐπλήρουν κυπρίσσοι, λεμοναὶ καὶ πορτοκαλλεῖαι, ἐνίοτε δὲ καὶ εὐλόγητοι φοινίκαι. Τὰ κλήματα ἐσχηματίζον ποικυφύλους σκιάδας, οἱ δὲ φράταί τοῦ κήπου συνέκιντο ἐκ ἄμυλων δάφνης, πύθου, μουσίνης, ῥοδοδένδρων, καὶ νηρίου. Ἐν τοῖς κήποις τῶν Φατιμίδων ἐν Καίρῳ ὑπῆρχον πρᾶσι ἐν σχηματι ταπίτων, ἐπὶ τῶν ὀπίων ποικιλόχρῳ ἄνθη ἐσχηματίζον εἰκόνας ἢ ἐπιγραφὰς, τὰ ὅποια ἐκόπτοντο μετὰ πολλῆς προσοχῆς διὰ ψαλίδων· ἐκαὶ ὑπῆρχον καὶ μεγάλα κλωθία, ὡν τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο διὰ ψιφιδιωτῶ. Οἱ δὲ ἐντὸς αὐτῶν τῶν κλωθίων εὐρισκόμενοι κορμὸι τῶν φοινίκων ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ ἐπιχρῶσιν μεταλλίνων πλαιῶν. Εἰς τοὺς πόδας τῶν δένδρων ἀνέβησαν ὀμορφῶς ὄρατοι πολλῆς προσοχῆς διὰ τῶν ὀπίων τῆς εὐδαιμονίας διὰ τὸν ἀνατολίτην εἶναι "ν ἀναπαύεται ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν φοινίκων πλησίον θιαυγῶς ῥόδου."

Κατὰ τὸν 16. αἰῶνα, εἰς ἐν Φλωρεντίᾳ οἱ ἔμποροι ἡμερόνος κατώρθωσαν διὰ τοῦ πλοῦτος αὐτῶν ν' ἀποκτήσωσι πολιτικὴν ἰσχὴν καὶ καλ-

λαστοβίαν, οἱ κῆποι τῶν ἀρχαίων ἀνετηνῆθησαν εἰς νέαν ζωὴν. Ἐκ τῆς Τοσκάνης μεταφευτέθη ἡ διανοητικὴ ἀναγέννησις εἰς Ρώμην, εἴθε ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς ἐσώζοντο ἀκόμη τὰ ἴχνη τῶν ἀρχαίων μεγαλοπρεπῶν ἐπαύλων. Δύσκολον δὲν ἦτο νὰ ἐπισκουασθῶσι ἐπ' ἐπαύλεις αὐταῖς· οἱ καταπεσόντες κήποις ἐσθήθησαν ἐκ νέου, τὰ μαρμαίρικα ἀναβουτήρια ἐκαθάρθησαν, τὰ ἐν μέρει καταστραμμένα ὑδραγωγεῖα ἀνεκαταστήθησαν, τὰ ὑπὸ τὸ χῶμα εὐρισκόμενα ἀγάλματα ἐσθήθησαν πάλιν ἐπὶ τῶ

ΑΙ ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

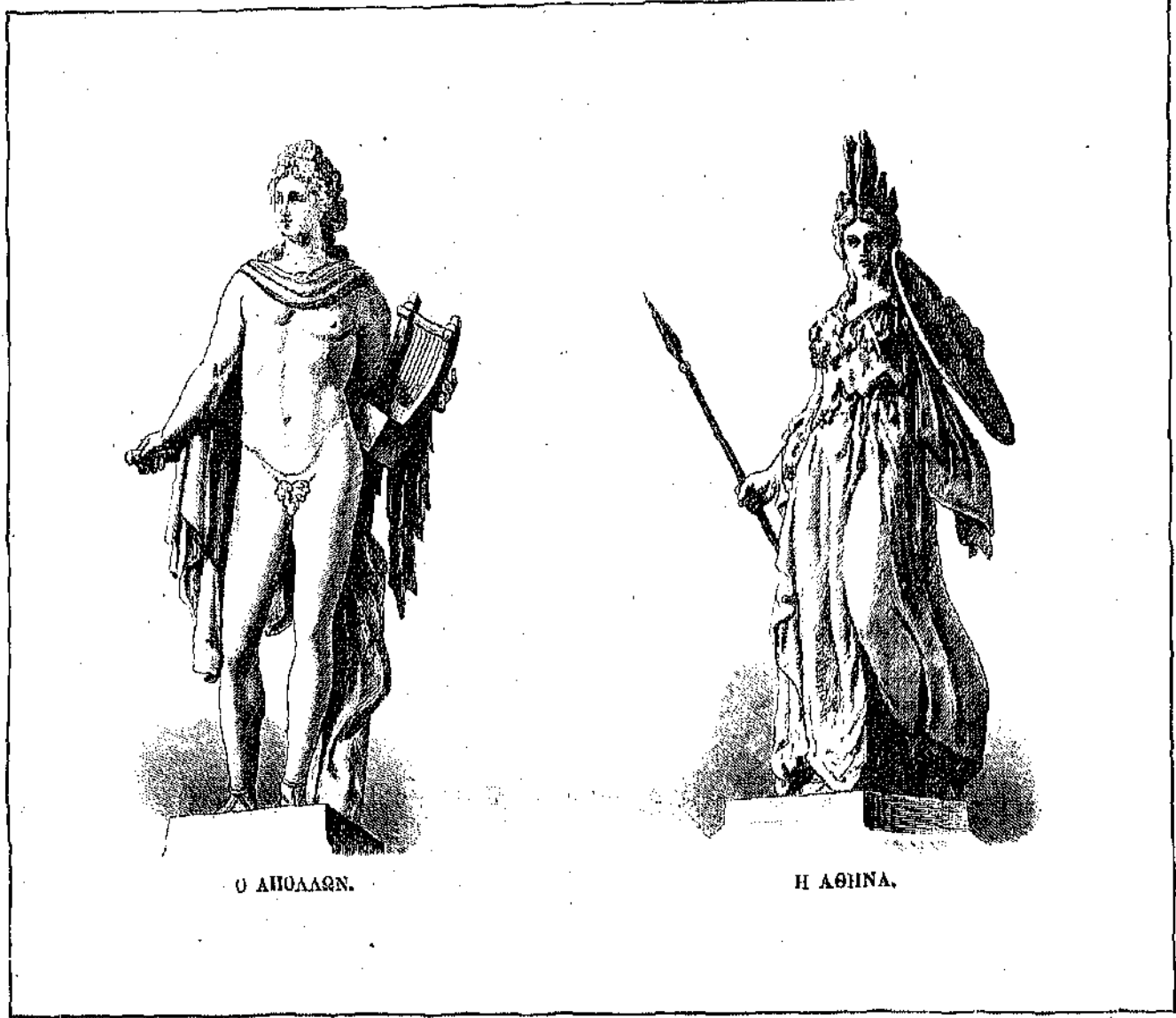

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ.

«Ο μέγας υψος σκοπός καθήκοντα τα μέγα, τα οποία πρὸς ἐπέλευσιν αὐτοῦ μεταχειρίζεται. —
 «Ἡ στέφης τῶν δύο αυτοκρατόρων ἀτελεύτη μετὰ πλείστης ἔσθης ἐπισημότητος καὶ ἐκτίκτου πομπῆς. Κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸν καθέστῳ ναὸν μετὰ τὴν ἡμετέραν ἰωάννης Λάσκαρις ἦτο ἕπιτοπος καὶ προεπεβόητο· ἕπειτα δὲ ὁ Μεγαλὸς Παλαιολόγος συνοδουόμενος ὑπὸ τῆς ἐν ἑλίῳ τῆς νεανικῆς αὐτῆς κάλλει καὶ τῆς πλουσίᾳ αὐτῆς στολῆς ἀποστρατευόμενος συζύγου»

δεχθῆναι τὴν ἐπιτοσίαν τῆς στέφης. Προκειμένου περὶ ὑπόδοξῆς προσεβόησαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη αὐτῆ παρὰ τοῦ αυτοκράτορος Ἰωάννου, ὅστις διετέλει ἐπὶ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ· τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει τῆ Παλαιολόγῳ. Ὁ Βαλδουῖνος, ὅστις ἤσθηνε τὸν θρόνον τοῦ κληρονομήσαντος καὶ τὸ σκήπτρον ἐκρέσθη τῶν χειρῶν του, παρηκολούθει πρὸ χειρὸς μετ' αὐτοῦ ἐνδιὰ φέρωντος πᾶν τὸ ἐν Ἄσῳ συμβαίνον, οἷον ἡνέκει καλῶς· ἐπὶ δὲ Ἄσῳ ἐπέκτειτο αὐτῷ ὁ μεγαλει-

νηγμένοι οἱ τὰ ὄψιστα ἀξιώματα φέροντες. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ἴστατο ὁ Μεγαλὸς Παλαιολόγος, τὴν πλουσίαν αυτοκρατορικὴν στολὴν φορῶν καὶ τὴν ἀκασφρόπτον αυτοκρατορικὴν διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Πληγαίον αὐτοῦ ἴστατο οἱ δύο αὐτοῦ ἀδελφοί, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, οἵτινες κατεῖχον τὰ πρῶτα ἀξιώματα παρὰ τῆ ἀλλῆ ἴστατο καὶ ὁ τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου πειθερῆς, ὁ σεβασμὸς Τυρκίης, ὃν αἱ πρῶς τὴν χώραν μακροχρόνιον ἐκδουλεύ-

του Θεοδώρου. Περιετοιχίζετο δὲ ὁ Παλαιολόγος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τοῦ ἀγαρίστου φίλου καὶ ἑταδοῦ του Στρατηγόπουλου, τοῦ ὁποῖο ὁ δευτερευόμενος προέβλεπε τὴν χαρὰν, ὅψ' ἦε ἡ καρδία του ἐπληροῦτο.
 Καθ' ἣν στιγμήν ὁ πατριάρχης Ἀρσένιος ἐπέβηκε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Παλαιολόγου τὸ χρυσοῦν διάδημα, ὁ Στρατηγόπουλος, ὅστις ἦτο ὕψιστος αὐτοῦ, τῷ ἐψήθησε εἰς τὸ εὖς. «Καὶ εἰς τὸν Βόσπορον!» Καὶ ὁ Παλαιολόγος ἀπήντησε διὰ βλεφάρων πλήρους ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ φίλου καὶ ἑταδοῦ του.
 Τὴν τελευταίαν τῆς στέφης διετέθησαν ἑορταὶ τεύροισι, θρησκευτικαῖς, θεατρικαῖς παραστάσεσι, στρατιωτικαῖς παρατάξεσι, χοροῖ καὶ διασκευάσεσι, ὧν μετέσχον ἡ πᾶσις ἑλλάς. Γενναίως κατ' ἐπίστασι τὰς ἡμέρας ὁ Παλαιολόγος ἐκατένευσε χρήματα, ὅπως καὶ ὁ πτωχότερος πολίτης καὶ ὁ τελευταῖος στρατιώτης λάβωσι μέρος εἰς τὴν χαρὰν, ὅψ' ἦε ἡ καρδία τοῦ ἡμετέρου ἐπληροῦτο.
 «Οἱ μὲν ὅμως κυρίως ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ ἦτο ἡ ἀφίξις τῶν τριῶν προσεβόητων, ὅς ὁ Βαλδουῖνος ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν οὐλήν, καὶ ὅς ὁ Παλαιολόγος ἐπρόκειτο νὰ

τερως κινῶντος. Ζῶντος ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου Λασκάριος εἶχεν ἐπανειλημμένως ἀποπειραθῆναι νὰ συνάψῃ σχέσεις πρὸς αὐτὸν, ἐλπίζων διὰ τοιοῦτου φιλικοῦ συνδέσμου νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ τὸν θρόνον· ἀλλ' ὁ Λάσκαρις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ δεχθῆναι τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ λατινοῦ αυτοκράτορος καὶ τὰς προτάσεις αὐτοῦ. Χαίρων ὑπομένως ἐμβαλεν ὁ Βαλδουῖνος τὸν θάνατον τοῦ ἐπιμένου αὐτοῦ ἀντικαίρου, καὶ ἀμέσως διενόηθη νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ διάδημα καὶ παρὰ τῆς διαδόχου αὐτοῦ, στηρίζων τὰς ἐλπίδας του ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν προσηρᾶν τοῦ νέου ἡγεμόνος ἡλιεῖαν ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς ἐν τῇ ἑλληνικῇ αὐτῇ ἐπικρατοῦσας ἀντιζηλίαις καὶ ραδιοιουρίαις.
 Ὁ Παλαιολόγος ἔμα ἀναγγελοῦσας αὐτῷ τῆς ἀφίξεως τῶν προσεβόητων δὲν ἐμνήθη τὸν Λάσκαριν, ἀλλὰ διέταξεν ἀμέσως νὰ ἐνεύσωσι αὐτοὺς βασιλικῶς ἐν τῇ πρωτεύουσά του καὶ νὰ χορηγήσωσιν αὐτοῖς τὰς πρώτας θέσεις κατὰ τὰς τελευταίας. Συγγρηδὸς δὲ ὑπεσχέθη αὐτοῖς νὰ δεχθῆναι αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀνακτορίαις καὶ νὰ μόνῃ παρ' αὐτῶν τὴν ἔθελον ὁ φίλιος αὐτοῦ γείτων» νὰ τῷ ἀνακουσῆ διὰ τῶν ἀπεσταλμένων του.
 Ἐν τῇ εὐρείᾳ τοῦ θρόνου αἰθούσῃ ἦσαν συ-

αῖς ἐπὶ σεβαστώτερον καθίστων· ἴστατο ὁ Ἰωάννης Ραοῦλ, ὁ υἱὸς τοῦ Ραοῦλ ἐκείνου, ὃν ὁ Θεόδωρος Λάσκαρις εἶχεν ἀδελφὴν του, ὁ Ἀλέξιος Φίλιος καὶ τέλος ὁ πιστὸς Ἀλέξιος Στρατηγόπουλος ὁ στρατοπεδάρχης.
 Εἰς σημείον δοθέν παρὰ τοῦ Παλαιολόγου ἠνεμόφωλ ἡ μεγάλη τῆς αἰδοῦσας θύρα, καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βαλδουῖνου εἰσῆλθον.
 Μετὰ θάθειαν ὑπέκλιαν πρὸς τὸν αυτοκράτορα καὶ πρὸς τὴν συνοδείαν αὐτοῦ, ὁ προσβύτερος τῶν τριῶν ἀπεσταλμένων ἔλαβε τὸν λόγον.
 — Κραταύτατε ἄναξ, εἶπεν· ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ κυρίου καὶ βασιλέως ἡμῶν, τοῦ ἐνδοξοτάτου αυτοκράτορος Βαλδουῖνου, ἐμφανίζομεθα σήμερον ἐνώπιόν σου, ὅπως αἱ διαβεβαιώσωμεν περὶ τῶν εὐκρινῶν αὐτοῦ πρὸς σὲ καὶ πρὸς τὴν χώραν σου αἰσθημάτων. Ὁ κύριος καὶ βασιλεὺς ἡμῶν μετὰ πλείστης ἔσθης χαρῆς ἐμαθε τὴν εἰς τὸν θρόνον τῆς Νικαίας ἀναρρήσιν σου καὶ ἐπύθευε νὰ συνάψῃ πρὸς σὲ δεσμὸν διαρκῆς φιλίας καὶ εὐκρινῶν συμμάχιας. Ταυτοχρόνως δὲ ἐργάμεθα καὶ ἐπιμενεῖς τῶν φιλικωτάτων αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις παρὰ τοῦ νέου αυτοκρατορικοῦ θρόνου προσδοκᾷ τὰς εὐνοικατέρας συνεπίαις

διὰ τὴν εὐμερίαν τῶν δύο ἡμερῶν ἡμῶν κρατῶν.

— Ἀνάσθε, ἀπήντησαν ὁ Παλαιολόγος, νὰ διαβεβαιώσητε τοὺς πολίτας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς τε Ἕλληνας καὶ τοὺς Λατίνους, ὅτι ἀσπίτες ὄλεουσι τύχει παρ' ἐμοὶ καὶ παρὰ τῶν ἐμῶν κατ' ἑστῆς εὐκρινεστέρως συμπαθείας.

— Ἠδῆ δὲ, βασιλεῦ, ἐξηκολούθησαν ὁ πρᾶσβαυτῆς, ὁ κύριος ἡμῶν ἐνεστατοῦ ἡμῶν καὶ τὸ εἶπε. Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι ἡ πόλις Θεσσαλονικὴ ἀνήκειν ἀνάσθεν εἰς τὰς κτήσεις τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας καὶ ὑπετάσσεται εἰς τὸ σκήπτρον τῶν παρὰ τὸν Βόσπορον ἡγεμόνων. Συνεπίαις ἡμῶν ἀνεξηγήτου τιμῆς παρεξηγήσεως ἡ πόλις αὕτη ἀπεχωρήσθη πρὸ ἐτῶν ἡδὴ ἀπὸ τοῦ κράτους τοῦ βασιλέως ἡμῶν, καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἀποδοῦῃ πάλιν ἡ Θεσσαλονικὴ καὶ ἡ παραλία μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Σοβαρῶς συνεστάλησαν εἰς τὰς λέγουσ τούτους αἱ ἄφρονες τοῦ Παλαιολόγου. Καταπνίγων τὸ αἰσθημα τῆς ὀργῆς, τὸ ὅποῖον ἤσθηνε καταλαμβάνον αὐτὸν, ἀπήντησε μετὰ εὐλαφροῦ μειδιήματος πλήρους πικρᾶς εἰρωνείας.

— Ὁ κύριος καὶ βασιλεὺς ἡμῶν ζητεῖ λοιπὸν τὴν ἀπόδοσιν τῆς Θεσσαλονικῆς; Ἄλλ' ἡ Θεσσαλονικὴ εἶναι ἡ πόλις τῆς γεννησῆς μου τὴν Θεσσαλονικὴν ἐκυβέρνησαν ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὁ πατήρ μου, ὅστις καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Πῶς νὰ παραδώσω ταύτην πόλιν;

Οἱ προσεβόηται δὲν ἐνόησαν τὴν ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Παλαιολόγου εἰρωνεῖαν καὶ ἤλπισαν εὐκολώτερον νὰ παρακινήσωσιν αὐτὸν εἰς παραχωρήσεις. Διὰ καὶ ὁ προσβύτερος αὐτῶν εἶπε πάλιν.

— Δὲς ἡμῖν τοὺς ἀλλοτρίους τὰς Σέρρας.
 — Πὶ λέγεις; ἀπήντησαν ἀποτόμως ὁ αυτοκράτωρ. Τὰς Σέρρας; Ἄλλ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἔλαβον παρὰ τοῦ τριενοῦσθου θεοῦ μου Βατάτῃ τὸ πρῶτόν μου ἀξίωμα· ἐκεῖ ἀνηγαρεύθη στρατηγός, καὶ ἀγαπᾷ τὴν πόλιν ταύτην ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἐν τῇ κόσμῳ πόλιν. Καὶ αὕτην ζητεῖτε νὰ παραδώσω; Οὐδέποτε!

— Δὲς ἡμῖν λοιπὸν τὸν Βόλουρον; εἶπεν ὁ προσεβύτης.
 Ὁ Παλαιολόγος ἀχρίσεν ἐλαφρῶς· τὸ πρόσωπόν του ἤρετο σαλευόμενον ὑπὸ τῶν μικρῶν ἐπέμων σπασιμῶν τῶν προεδόντων συνήθως τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς.

— Καὶ τὸν Βόλουρον ἀναγκάζομαι ν' ἀργηθῶ ἡμῖν, εἶπε μετὰ φωνὴν τρέμουσαν. Παρὰ τὸν Βόλουρον ἐθήρασα τὰ ἄγρια τοῦ θάσσου θηρία καὶ δὲν δόναμαι ν' ἀποβνωθῶ χώρας, ἐν ᾗ ἐλπίζω καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐπιδοῦμαι εἰς

τὴν ὁράταν καὶ ὑγιεινὴν τῆς θήρας διακένωσιν.

— Καὶ τί διανοοῖσαι λοιπὸν νὰ δώσης; ἠρώτησαν ὁ πρᾶσβαυτῆς διὰ φωνῆς ἧτις ἐπρόβλεπε τὴν ὀδυνηρότερον ἀνοπομονεσίαν.

— Οὐδέν! ἀπήντησαν ὁ Παλαιολόγος μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς. Ἐὰν ὅμως ὁ αυτοκράτωρ ἡμῶν καὶ κύριος ἐπιθωμῆ νὰ διέτῃ μετ' ἐμοῦ ὡς καλὸς γείτων, ὀφείλει ν' ἀπέτῃ τῶν ἀδικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων καὶ ν' ἀποτῇ εἰς ἐμὲ ἐτήσιως χρῆ-

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΡΟΣΗΣ.
 Ἕλληνας γλύπτης.

ματικῶν ποσῶν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐμπορικὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κίνησιν. Ἄλλως, προσέθηκεν ὁ Παλαιολόγος ὑψῶν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα, ὅτι ἔχῃ τὸν πόλεμον, καὶ ἐστὶ βέβαιον ὅτι ἡ νίκη ἔσεται ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος τὸ δίκαιον. Ἰσοῦ ἡ τελευταία μου ἀπάντησις· αὐτὴν δόνασε νὰ ἀναγγεῖλεται τῷ κυρίῳ καὶ βασιλεῖ ἡμῶν!

Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βαλδουῖνου ἀπεσύρθησαν κεκρυφάτες καὶ αἰσιπλοῖ τῆς αἰδοῦσας, ὁ δὲ Παλαιολόγος ἐπιβὰς τὸ ἵππον τοῦ διέτρεπε μετὰ τῆς συνοδείας του τὰς ὁδοὺς τῆς Νικαίας, ἐν αἷς τὸ συνοδουόμενον πλήθος ἀγαυεῖταισιν αὐτὸν δι' ἐνδειξῶν ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

(Ἐπεταῖ συνέχεια.)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΡΟΣΗΣ.
 ΒΑΛΛΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ.
 (Γενν. 1836, ἀπὸ 1882.)

Ὁ ἀμελλικὸς θάνατος, ὁ τραυτικὸς εὐγενεὶς ὑπάρχεις ἀποτόμως ἀποκόπτων, ἰστέριος πρὸ μικροῦ τὴν Ἑλλάδα ἐνδὸς τῶν διαπραποστέρων αὐτῆς καλλιτεχνῶν, ἀνδρῆς, ὅστις ὑπὸ τοῦ βίου ἐμπνεόμενος τῆς τέχνης πρὸς ἐπιζῆλον κατέλαβε θέσιν μετὰ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ γλυπτῶν.

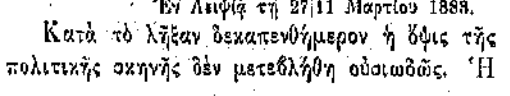
Ὁ Λεωνίδας Δροσῆς, ὁ ἐν ἡλικίᾳ 46 μόλις ἐτῶν παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας ἀποθανών, ἦτο πρῶτον καλλιτέχνης, ἔχων τὴν φυσικὴν ἐκείνην κλίσην καὶ καλλιουθησίαν, ἧτις εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς παραγωγὴν ἔργου καλλιτεχνικοῦ. Ἐγενήθη ὁ Δροσῆς ἐν ἔτει 1836 ἐν Ἀθήναις, ἐνθα καὶ διδάχθεις τὰ ἐργάματα μαθήματα ἀνεγράφη νεώτατος ὡς μαθητῆς τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ. Ἐπὶ ἑκταεσίαν ἔβη ἐμεινεν ἐν αὐτῷ, ἐκαστοτε θραβεύμενος καὶ τρυφῶν ποῶν προόδους, ὅστε μαθητῆς ἐπὶ ὧν καταρῶσας νὰ ἐκτελέσῃ ἐν χαλκῷ τὴν προτομὴν τοῦ ἀνδρῶνος ναυάρχου Μισούλη Μετ' οὗ πάλιν κατεσκεύασεν ἀνδράντα τοῦ βασιλέως Ὄθωνος μετὰ τὴν βασιλικὴν ἀσπίδα. Ἐκ τούτου ἀνδράντος τούτου ἐλήθησαν εἶναι αἱ ὁμήμερον οὐζόμενα προτομαὶ τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου βασιλέως. Εἰκοσαστῆς ἀπεστάλη ὁ Δροσῆς εἰς Μόναχον ὡς ὑπάρτορος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ συναγωνισαίετις ἔλαβε τὸ πρῶτον θραβεῖον καὶ μετᾶλλιον διὰ τὸ εὖς τῶν ἀφαιρῶν ἀγαλμα τοῦ Δαυὶδ, ὃν τὴν χαλκογραφίαν εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἐκδόσεσιν πάντες εἶδομεν καὶ ἠθαυμάσαμεν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ τετραεσίαν ἔμεινεν ἐν Μόναχῳ, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ βαρῶνος Σίμωνος Σίνα μετέβη εἰς Λονδίνον, εἰς Παρισίους καὶ εἰς Ρώμην, ἐνθα ἐσώτησεν ἰδιαίτερον σπουδαστήριον καὶ δέησας τὰ καλλίτερα ἔτη τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ βίου, καλλιτεχνήσας τὴν πρῆφρον αὐτοῦ Πηνελόπην, ἧτις καὶ κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1867 ἔβλεπεν τῶν Περσῶν ἀδραβεῖθι διὰ χρυσοῦ μετᾶλλιο. Ἐν Ρώμῃ ἐποίησε καὶ τὸν Ἀχιλλέα, τὸ λαμπρὸν ἀέθμα τῆς ἐν Ἀθήναις Σινάιας Ἀκαδημίας, τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, τὸν Διόνυσον, τὸν Σάτυρον, τὴν Σαπφῶ καὶ ἄλλα ἀγάλματα, τὰ ὅποια ἐκτελέσθη ἐν Βιέννῃ ἀφελίωσαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰδημόνων καὶ ἐθραβεύθησαν, ὁ δὲ Ἕλληνας καλλιτέχνης ἐτιμήθη διὰ παρασῆμῳ ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς Κυβερνήσεως. Τῷ 1868 ὁ Δροσῆς προσεκλήθη εἰς Ἀθήνας ὡς καθηγητῆς τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ. Φλεγόμενος ὑπὸ ἀκραφρονῆς ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του

ἐγκυβέρνησι τὴν Ῥώμην παροῦσιν τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμμόρφου, καὶ ἐπέσταν εἰς Ἀθήνας, ἐνθα ἐπαύθη μετὰ πλείστης πόλιν προθυμίας εἰς τὰ ἔργα του. Ἐν ἔτει 1872 διαγωνισθεὶς διὰ τὸ Βαρβαρκεῖον μνημεῖον ἔλαβε τὴν ἐντολήν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βαρβαρκεῖ (ὑπερφυσικοῦ μεγέθους) μετὰ τεσσάρων ἀλληγοριῶν (τῆς ἐλευθεροφρονίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἱστορίας, τῆς Σαφείας, καὶ τῆς Ναυτιλίας), ἐπρόβλεψε δὲ σχεδὸν τὰ τελευτήσια εἰς μάρμαρον τὸ ἐπίσημον τοῦτο καὶ ἠοραματῶν ἔργον. Ἐκ τῶν τελευταίων ἔργων του εἶναι τὰ δύο μεγάλα ἀγάλματα τῆς Σινάϊας Ἀκαδημίας (τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), ὧν τὰς εἰκόνας παρατιθέμεθα, καὶ ἐν προπλάσματι τὰ ἀγάλματα τοῦ Σακράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος, τὰ ὅποια θέλουσι καταμῆσαι τὰ προπλάσμα τῆς νέας Ἀκαδημίας. Ἀπὸ τριετίας εἶχε λάβει τὴν ἐντολήν νὰ ἐπιτελεσθῇ τὸ μνημεῖον τοῦ Καρολοστρίου ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ στηθῇ ἐν μῆτι τῶν πλατειῶν τῆς Κερυράρας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του δὲν τῆ ἐπέτρεψε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὅποιαν ἐν κομμοσύνῃ προπλάσματι ὄν θέλει ἐκτελεσθῇ παρὰ τὸν κλητῆρα αὐτοῦ.

Αἰσθημένοις ἡμετέροις ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις του μετέβη εἰς τὴν ἀγαπήτην αὐτῆν Νεάπολιν, ἐλπίζων ὅτι ἐκεῖ ἦνθεεν ἀναλλάξει, ἀλλ' ἔβλετο αἰ περιπετῆρας, ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης δὲν κατέβρισαν νὰ σώσωσιν αὐτόν. Ἡ σκληρὰ εἰραμένη ἀρχὴ ἐπιμόνη τὸ ὄνομα τῆς, καὶ τῆ ὕψις τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ὁ ἀτυχὴς καλλιτέχνης ἔβλεπε διὰ παντός τοὺς θορυβημοῦς του, φέροντες μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν τάφον τὴν λόχην οὐ δὲν κατέβρισαν ν' ἀποπερασθῶν ὅλα τὰ ἔργα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀρχίσαι. "Ἄς τελεσώσω τὰ ἔργα μου, ἀνεύρησεν ἐπιτακτικῶς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του, καὶ ἄς ἀποθῶμαι ἐπειτα!" Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσθένεια αὐτῆς παρεργαία δὲν τῆ δόδοι.

Ἐκ τῶν ἔργων του καὶ ἐν τῆς εἰς τὴν τέχνην του ὀδῶν ἀφαιρούσεως του ἔκαστος δύναται νὰ ἐνοήσῃ διὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀρτίον τῆς καλλιτεχνίας κατὰ τὴν ἐπινοήσαντα τῆς λέξεως ταύτης σχημασίαν. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐνομοῖτο διὰ πλείστον ὄσον προτερημάτων. Ἀπόδειξις τοῦτου ἔστιν ὅτι ἡ νεκρὰ αὐτοῦ σφύρα, τὸ γένος Μίξη, τοσοῦτον τὸν ἠγάπα, ὥστε μόλις ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐπέζησεν αὐτοῦ, καὶ προσβληθεὶς ὑπὸ ἀρσενικοῦ παρηκολούθησεν εἰς τὸν τάφον ἐκεῖνον, μετ' οὗ ἐν τῆ βίῃ τοσοῦτον ἀδιαρρήκτως ἦτο συνδεδεμένος.

Ἐν τῇ προσώπῃ τοῦ Λεωνίδα Ἀρσῆς ἡ νεκρὰ ἑλληνικὴ τέχνη ἀπέλασε πτόσον καὶ ἀφαιρούμενον αὐτῆ ὀπαδόν, καλλιτεχνίαν, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη εὐδοκίμως ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ. Ὁδὴ ἤστων θῆρας καὶ τὸ προῦρας ἀποθανόντων ὁ Ἀρσῆς ἐδόξασεν τὴν ἑλληνικὴν γλυφίδα, ἐπιδιδύσκων πάντοτε τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς καὶ μὴ ἀποσπώμενος ὑπὸ ζῆνον τῆ τέχνης ἀντικειμένων, τὰ ὅποια καὶ τὴν καλλιθεσίαν συνήθως κατασπέρφουσι καὶ τὴν παραγωγικὴν τοῦ ἀληθοῦς καλλιτεχνίου δυνάμιν χαλαροῦσιν. Δικαίως ἐπομένως τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνίδα Ἀρσῆς διατηρηθήσεται μετὰ τῶν δοκιμωτέρων καλλιτεχνῶν τῆς νεοτέρης Ἑλλάδος.

Ἐν Αἰψῆς τῆ 27/11 Μαρτίου 1883.

Κατὰ τὸ ἄρθεον δεκαπενθήμερον ἡ ὕψις τῆς πολιτικῆς ἀσκήσεως δὲν μετεβλήθη οὐδενός. Ἡ

πολιτικὴ διατελεῖ ἐν γένει εἰς ἥρεμον κατάστασιν.

Ἐν Ἑλλάδι ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους συζητήσεις τῆς Βουλῆς. Κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα ἡμέρας σπουδαίαι ἐλαθὸν γίωρα ἀπορροαεῖς ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τούτου καὶ ἐκ μέρους τῆς κυβερνητικῆς μεριδῶς καὶ ἐκ μέρους τῆς ἀντιπολιτευσεως. Καθ' ὅσον δὲ ὀνόμαται τις νὰ κρίνῃ ἀπὸ τοῦδε, καὶ ἐν τῇ φηρῆσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ ὑπογραφεῖον θέλει ὑπερισχύσει, ὅν μάλιστα λάβῃ ὡς ὄψιν καὶ τινὰ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως προτεινόμενα μέτρα πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ τοσοῦτον ἀναγκαίου καταστάσεως ἰσοζυγίου. — Ἐδοξε σαφέστερα ἀγγέλλονται εἰδήσεις ἐξ Ἀθηνῶν περὶ τῆς ὑγείας τοῦ κ. Κομμουνόπουλου, καὶ ἡρῶντο ἀναφανόμεναι ἐλπίδες περὶ διασώσεως αὐτοῦ. Ἀρρωστοῦν εἶναι εἰσὶν κατὰ πόσον αἱ ἐλπίδες αὐταὶ θέλουσι πραγματοποιηθῆναι ἐν ὄψει ὁ διακρητῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνὴρ διαφύγῃ τὸν ἐπακλειδόντα αὐτὸν κίνδυνον, θὰ ὀφείλῃ τοῦτο ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀρίστην αὐτοῦ κρῆσιν. — Λέγεται ὅτι ὁ βασιλεὺς ἡμῶν θέλει παραρθεθῆναι ἀποπροσώπως εἰς τὴν ἐν κηρὶ Μαίην ἐν Μόσχῃ τελεσθησομένην στήθην τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, ὅστις εἶναι, ὡς γνωστὸν, γαμβρὸς τοῦ ἐπ' ἀδελφῆ.

Ἐν Γαλλίᾳ τὸ ὑπουργεῖον Φερρὺ ἤρτα νικῆν ἐπιφανῆ ἐν τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ πολιτεύματος, ἢν ἐξίχεται ἐπιμόνης ἡ ἀντιπολιτευσιν. Κατὰ πόσον ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ τοῦ ὑπουργεῖου θέλει εἶσθαι διαρκής, εἶναι ἀδύνατον, καθότι ἐν Γαλλίᾳ τὰ πράγματα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας μεταβάλλουσιν ὄψιν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ πνεύματα εἰσὶν εἰσαίτη ἐπισηκολιμένα ὑπὸ τῆς ἀίχνης τῶν Ἰρλανδῶν ὁλοφρόνων. Ἐσχάτως ἐπιστάσθη ὅτι ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέβρισεν καὶ συλλάβει ἐν Παριsaίσι τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἰρλανδῶν ἀπαναστατῶν, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸν ὄνομα Ἰ. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἡγενομένων ἀνακρίσεων ἐξάγεται εἰς ὁ ὡς τοιοῦτος συλληφθεὶς ΒΕΥΛΑΝΤ δὲν εἶναι τὸ ζητούμενον πρόσωπον. Ὁ τοῦ Ἰρλανδοῦ καταγγεῖλαις ΟΛΙΒΕΡ, ὅστις ἦτο δημοτικὸς σὺμβουλος τοῦ Δουβλίνου, ἀπελθὼν τῆς θέσεως ταύτης, διότι ὡς συνόνοχος καὶ καταδότης δὲν θεωρεῖται κατάλληλος νὰ κατέχῃ τοιαύτην θέσιν. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ δημοτικὸν τοῦ Δουβλίνου συμβούλιον σύγκριται ἐκ μελῶν, συμπροσθόντων πρὸς τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ ἀγρωτικοῦ ζητήματος καὶ ἐν μέρει διατελούντων καὶ ἐν προσωπικαῖς πρὸς αὐτοὺς σχέσεσιν. — Ὁ πρωθυπουργὸς Γλάδστον ἀναπαύσει ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν Κάννας τῆς Γαλλίας ἐπιστρέψων ἤδη εἰς Λονδίνον καὶ ἀνελάβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργεῖου. Ἐν Παριsaίσι ἐνθα διέτριψεν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐπισκεψθῆν τὸν Πρέσβηρον τῆς Δημοκρατίας καὶ τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, μετ' οὗ ἐπὶ ὅραν σχεδὸν συνδιαλέγη.

Ἐν Βερολίνῃ ποικιλοτρόπως σχολιάζεται ἡ προχθὲς δεκτὴ γενομένη παραίτησις τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, στρατηγοῦ ΚΑΜΕΚΕ, ὅστις ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν διετέλει ἐν τῇ ὕψηλῇ ταύτῃ θέσει. Φαίνεται ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον ὑπὸ αὐτογράφου ἐπιστολῆς, ἢν ὁ αὐτοκράτωρ ἀπερῆσεν ἐσχάτως τῆ στρατάρχῃ Μόλτικε καὶ ἐν ἡ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ἀφῆρξεν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ χωρὶς οὐδὲ μνεῖναι νὰ ποιῆται τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν. Διάδοχος τοῦ ΚΑΜΕΚΕ διεπίσθη ὁ στρατηγὸς ΒΡΟΝΣΒΑΡΤ, ὅστις κατὰ τὸν τελευταῖον γαλλο-πρωσικὸν πόλεμον ἦτο μέλος τοῦ γενικοῦ τῆς Πρωσίας ἐπιτελείου. — Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀργυροῦ γάμου τοῦ πρίγκιπος διαδόχου, ὁ αὐτο-

κράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπένευε τῶν ἐν Βερολίνῃ εὐρισκαμένων πρίγκιπι τῆς Οὐαλλίας τὸν τίτλον στρατάρχου, παραδίδους αὐτῶ ἰδιοχέρως καὶ τὴν στρατηγικὴν ῥάβδον, τὸ σύμβολον τοῦ ὕψηλοῦ στρατιωτικοῦ ἀξιώματος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Αἰψῆς τῆ 27/11 Μαρτίου 1883.

Μεγάλα ἄλλατα ἐποιήσατο ἡ ὕψις τῶν δεινῶν κατὰ τὸ ἄρθεον δεκαπενθήμερον, ὡς θέλουσι πτόσον τινὰ νὰ ἀπανορθώσῃ ὅσα ἡ ἐκπτώσις ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐπέφερες ζημίας. Πλὴν κατὰ ὅπως τοῦτο; Καθ' ἡμᾶς οὐχί, διότι ἐν λάθωμεν ὡς ὄψιν τὰς πολλὰς ἀναγκαστικὰς ἐποποιήσεις, τὴν κατάλειον τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐσχρήν μεγαλειτέρων καὶ μικροτέρων χρωσικῶν, θέλομεν τάχιστα ἐνοήσασθαι ὅτι ἔτι καλὴν παρηγγαγὴν ἡ ὕψις, εἶναι ἐλάχιστον ἀπάναντι τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποιον ἐπῆρνευσεν ἡ ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον μῆνας διαρκέσασα ἐκπτώσις.

Οἱ Παριsaίσι, τὸ κέντρον πάσης χρηματικῆς κινήσεως, ὠπῆρε καὶ πάλιν ἡ μητρόπολις τῆς ὕψις, ἢτις κυρίως ἐξεργασθῆν ἐν τοῖς γαλλικοῖς ὀνόμοις. Ἀλλὰ πῶς κατορθώθη ἐν τῇ ἀγῶνι δόξασι, ὅσοι οἱ Παριsaίσι παρεῖχον ἐπὶ πολλοῖς ἐπὶ τῷ χρηματιστηρίῳ, ν' ἀναφυῇ καρπὸς ὀδύμου; Ἰούτο κατορθώθη διὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ οὐγγρικοῦ δανείου, ἐπιχειρήσεως ἢτις, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐν ὀλίγκῳ ἔτος ἔμεινε παραμειλιμένη, ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὸν ὄριοντο. Ἐκατομύρια πολλὰ τοῦ δανείου τούτου κατατίχεν ἡ λαογὰ ὀμὰς Ἰνδουστρίη — Ἀυστριακὴ πιστωτικὴ Τράπεζα, ἀλλὰ πρὸς εὐχρητῆς ἐπιχειρήσεως διεξαγομένη ἀπῆρτετο αὐτῆσι εἰς τὰς ἀτίσις. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο τὴν ὕψις τούτων νὰ ἀθῆσται τὰ μεγάλα πιστωτικὰ καταστήματα. Ἰούτο ἰδόντες αἱ μικροὶ ἠρῶντο ὠθησῆσαι καὶ οὕτω, καὶ οὕτω περὶ τὸ τέλος τοῦ φεβρουαρίου ἐπῆλθεν ἡ καταπλακτικὴ ὕψις, ἢτις μετεβλήθη ἐκ Παριsaίων εἰς τὰς ἄλλας ἀγοράς, καὶ εἰς τὰς κατὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας κατὰ τὴν ἐπιτερισθῆ.

Ἡ Βιέννην διήλθεν ἐπίσης ἡμέρας ζωνῆρας κινήσεως ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ. Ἡ αὐστριακὴ πιστωτικὴ Τράπεζα ἐδημοσίευσεν τὸν ἰσολογισμὸν τῆς· τὸ μῆρισμα εἶναι φιορ. 15 (ἢτοι 9 3/4 %) ἐπὶ ἐκάστης μετοχῆς ἀτίσις 55 φιορῶν. Τὸ μῆρισμα τοῦτου εἶναι μὲν μικρότερον τοῦ περυσίου, τὸ ὅποιον ἦτο 17 φιορ. Ἀλλὰ τὸ χρηματιστηρίον δὲν λαμβάνει ὡς ὄψιν ἢ τὸ μῆλλον, καὶ τὸ μέλλον διὰ τῆς μακρῆς λέξεως "Ματατροπῆ τοῦ δανείου" ἐμφανίζεται ῥοδόχρουν καὶ πλῆρες ἐλπίδων.

Ἐν Βερολίνῃ τούναντιον ὁ ἰσολογισμὸς τῆς Προεφρητικῆς Ἐταιρίας μετ' οὗ μῆρισμα 10 1/2 % (ἀπάναντι τοῦ περυσίου 11 1/2 %) ἐπέφερε δυσθυμίαν ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ. Ἐν Βερολίνῃ φαίνεται προπαρασκευαζόμενος ὁ ἀντιπαρασώμης κατὰ τῆς τελευταίας ὕψις.

Τὸ χρηματικὸν ἄσθονον· ἡ Ἀγγλικὴ Τράπεζα κατεβίβασεν τὸν τόκον τῆς προεφρητικῆς ἀπὸ 3 1/2 εἰς 3 %.

Ἀπομνημονεύματα βασιλοπαίδος. Πρὸ τίνος ἐξεβόθη ἐν Ἀρσῆθι βιβλίον μεγάλως κινήσων τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέαντος αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου. Θέρεται τὸ βιβλίον τοῦτο τὸν ἄπλοον τίτλον· "Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων βασιλοπαίδος." Συγγραφεὺς δὲ αὐτοῦ εἶναι ἡ πρίγκιπισσα Ἀμαλία τῆς Σαξωνίας, ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος λαίτου βασιλεως Ἰωάννου, τοῦ

μεταφραστοῦ τοῦ Δάντου. Ἡ πρίγκιπισσα Ἀμαλία, γυνὴ κομμομένη δι' ἔξοχον ἀρτίον καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου τῆς πρώτιστον αὐτῆς ἔχουσα μέλημα τὴν περιβλήθην τῶν ἐνδύσων, ἦτο ἔξοχος δραματικὴ παίχτρια. Ἐκ νεαρῶτάτης ἠλικίας ἀσκοληθεῖσα κυρίως εἰς τὴν μουσικὴν ἤρτα ἀπὸ τοῦ 16ῳ αὐτῆς ἔτους τονίζουσα μελοδράματα, παρασθῆντα ἅπαντα ἐν τῷ στενωπῷ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας κύλιον. Κατόπιν δὲ ἐπεδῶθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δραματικὴν ποιησιν, καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1845, ὅτε ἔπαυσε πτόσον γράφουσα, ἐποίησεν εἰκοσι δράματα (τραγηδίας καὶ κωμυδίας), δι' ἀρχῆθεν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀπὸ ἀσκήσεως ἐν Ἀρσῆθι, ἐν Βερολίνῃ, ἐν Μοναχῷ καὶ ἐν Βιέννῃ. Τὰ δραματικὰ αὐτῆς πρόβοντα διακρίνονται διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ὄρους, διὰ τὸ ἐπιμελεμένον τῆς γλώσσης καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματα, δι' ὧν ἐξίχεται ἡ βασιλοπαῖς νὰ ἐξευγενίσῃ τὸν λαόν. Ἡ πρίγκιπισσα Ἀμαλία ἔμεινε ἄγαμος, ἠθῶντο δὲ καὶ ἀποστροφῆν κατὰ τοῦ γάμου. Τοῦτο καταφρονεῖται καὶ πολλοῖσιν τῶν ἐκδοθέντων αὐτῆς Ἀπομνημονευμάτων. Οὕτω, ἀφῆρησμένη τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐν ἔτει 1817 γενομένων διαπραγματεύσεων περὶ συνζεύσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ ὀνόμου τῆς Ἀυστρίας, ἐπέλεξε· "Δόξα τῷ Θεῷ. Ὁ ἀρραβὸν ἐμαυταῖθι· ὁ γάμος οὐδὲς θὰ ἦτο δι' ἐμὲ ἡ δυσκολοτέρα οὐσία, ἢν ὄα προσέφερον εἰς τὴν οἰκογενείαν μου." Ἐν τινι κωμυδίᾳ αὐτῆς πάλιν ἀσκήσεται ὁ ἐξῆς διάλογος· — "Ἐν τῷ βίῳ ὄπαρεν καὶ ἄλλῃ εὐτυχία ἐκτός τοῦ ἔρωτος. — Καὶ τίς; — Ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ τῶν ἄλλων." Ἡ ἐνάρετος αὐτῆς γυνή, ἡ καταστάσα ἡ θεία Πρόνοια τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Σαξωνίας δυστυχῶν, ἀπέθανεν τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1870 ἐν ἠλικίᾳ 76 ἐτῶν.

Πρόβλημα 47.

Ἀκρόστιχη.

Α.	Β.	Γ.
* Α Φ Θ *	* Α Ι Α *	* Α Μ *
* Μ Β Ω *	* Ξ Ι Ν *	* Δ Ω *
* Ε Σ Μ *	* Ε Ν Ο *	* Ο Υ *
* Ρ Α Ω *	* Α Β Ο *	* Δ Ο *
* Τ Ι Φ *	* Σ Τ Ι *	* Ο Υ *

Ἐν Σπάρτῃ Γ. Σ. Κ.

Μεταναστάσεις πτηνῶν. Ἰδοὺ περιεργον φαινόμενον ἀποδεικνύον πιστικῶτα πόσον ὀφέλιμον εἶναι νὰ λαμβάνονται μέτρα σύντονα πρὸς διατήρησιν τῶν ἐντομοφθῶρων πτηνῶν, τῶν τοσοῦτον ὀφελίμων τῇ γεωργίᾳ.

Τὸ ἀγγλικὸν ἀρσῆσιον Tintern-Abbey ἀνεχώρησε κατ' αὐτὰς ἐκ Λονδίνου διεσπυόμενον εἰς Νέαν Ζελανδίαν καὶ κομίζων 12 χιλιάδας πτηνῶν, ἐν οἷς κοσσοῦρος 100, πυραλίδα 100, φῆρος 100, σπίνους 140, ἀκανθίδα (καρδορίνας) 100, κροκόθυρος 170, πέρδικας 110, ποργίτας (αουφίτας) 150 κτλ. Τὰ πτηνὰ ταῦτα θίμα φθασάντα εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον θέλουσι ἀπολυθῆ. Ἡ δοκιμὴ αὐτῆ προσεβλήθη παρὰ τῶν γεωκτημόνων τῆς Νέας Ζελαντίας, ὧν αἱ ἐσοδαί κατ' ἔτος σχεδὸν κατασπέρφονται ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐντόμων καὶ βίως ὑπὸ τῶν καμπῶν.

Ἐν Βερολίνῃ τούναντιον ὁ ἰσολογισμὸς τῆς Προεφρητικῆς Ἐταιρίας μετ' οὗ μῆρισμα 10 1/2 % (ἀπάναντι τοῦ περυσίου 11 1/2 %) ἐπέφερε δυσθυμίαν ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ. Ἐν Βερολίνῃ φαίνεται προπαρασκευαζόμενος ὁ ἀντιπαρασώμης κατὰ τῆς τελευταίας ὕψις.

Τὸ χρηματικὸν ἄσθονον· ἡ Ἀγγλικὴ Τράπεζα κατεβίβασεν τὸν τόκον τῆς προεφρητικῆς ἀπὸ 3 1/2 εἰς 3 %.

Ἀπομνημονεύματα βασιλοπαίδος. Πρὸ τίνος ἐξεβόθη ἐν Ἀρσῆθι βιβλίον μεγάλως κινήσων τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέαντος αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου. Θέρεται τὸ βιβλίον τοῦτο τὸν ἄπλοον τίτλον· "Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων βασιλοπαίδος." Συγγραφεὺς δὲ αὐτοῦ εἶναι ἡ πρίγκιπισσα Ἀμαλία τῆς Σαξωνίας, ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος λαίτου βασιλεως Ἰωάννου, τοῦ

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Σπανίως ἐκ καλῆς συμβουλῆς προεργεταί τι καλόν.

Ἡ πολιτικὴ εἶναι μάχη νυκτός· ἄμα χαρὰ ἐκ λυπεῖται τις ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ τὰς ἐπινοήσεως πληγῆς.

Ἄν εἶναι Μισοπροφελῆς πᾶς ὁ θέλων. Ἡ κακία ἀποκτάται δυσκολότερον παντὸς ἔλλου.

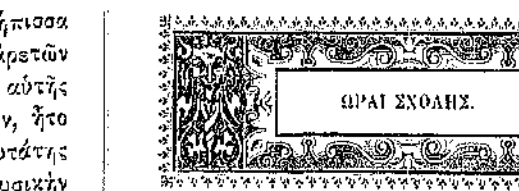
Ε. Ρενάν.

Καὶ αὐτῆ ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἀστατος· αὐτὴ ἐνδιαφέρεται περισσότερον διὰ τὰς νεωτέρας δυστυχίας· τῶσον ἀσπότης εἶναι ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ.

Δουατῆς.

Βλέπομεν καλλίτερον τὰ ὄρια τῶν σωματικῶν δυνάμεων μας ἢ τὰ τοῦ νοῦς ἡμῶν. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ὄλιον ἀνίκων νὰ ἦμαι βαστάς, οὐχί ἕμος καὶ ὄπουργός.

Γ. Βαλτοῦρ.

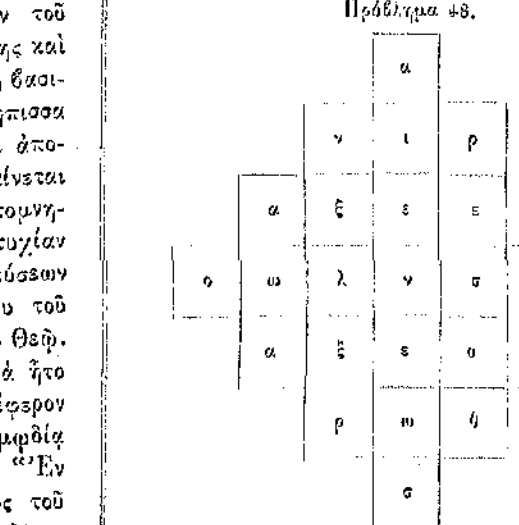

Πρόβλημα 47.

Ἀκρόστιχη.

Α.	Β.	Γ.
* Α Φ Θ *	* Α Ι Α *	* Α Μ *
* Μ Β Ω *	* Ξ Ι Ν *	* Δ Ω *
* Ε Σ Μ *	* Ε Ν Ο *	* Ο Υ *
* Ρ Α Ω *	* Α Β Ο *	* Δ Ο *
* Τ Ι Φ *	* Σ Τ Ι *	* Ο Υ *

Ἐν Σπάρτῃ Γ. Σ. Κ.

Τὰ ἐν τοῖς ἔτος τετραγώνοις 25 στοιχεῖα καταλλῆλως τοποθετούμενα σχηματίζουσιν ἔξ λέξεσι, ὧν ἡ μία κατέχει τὰ τέσσαρα ὄρα τοῦ πολυγώνου, αἱ δὲ ἄλλαι τὰ λοιπὰ τετραγῶνα. Αὐταὶ δὲ αἱ λέξεις σημαίνουσιν· α'. ἠγρίον, β'. ζῶον χρίσμον τοῖς ἀνθρώποις, γ'. ἀποχρῆν τοῦ ἔτους, δ'. ὄνομα ἀρχαίου νομοθέτου, ε'. πτηνόν, καὶ στ'. σὺδῆσιμον ὀνομαστικόν.

Ἐν Σπάρτῃ Ε. Κ. Ο. Οικονόμου.

Ἄνιγμα 48.

Ἐξῆ ἔχω ὅλα ὅλα καὶ δηλῶ τὸ μαγαλίον.

Ἄν τὸ πρῶτον μετ' οὗ τρίτον προσφωρῶ τὰ μεταλλῆξῃ.

Τῆν προτέραν ἐνομίαν μου πρὸς ἑτέραν θὰ ἀλλῆξῃ.

Κ' ἐν τῇ πρώτῳ ἡμῶν κράτος, τώρα γίνομαι ἠγρίον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ρ. Γιαννακόπουλος.

Ἄνιγμα 50.

Ἐπροχλείφονται καὶ ὄλιον Φαγητὰ τὸ πᾶν νὰ γείνη.

Ἄν τῆν κεφαλὴν μου φάγης Ἴγνος μόνον θέλω μνεῖναι.

Ἄσπῆς.

Ἄνιγμα 49.

Ἄνιγμα 50.

Ἄνιγμα 51.

Ἄνιγμα 52.

Ἄνιγμα 53.

Ἄνιγμα 54.

Ἄνιγμα 55.

Ἄνιγμα 56.

Ἄνιγμα 57.

Ἄνιγμα 58.

Ἄνιγμα 59.

Ἄνιγμα 60.

Ἄνιγμα 61.

Ἄνιγμα 62.

Ἄνιγμα 63.

Ἄνιγμα 64.

Ἄνιγμα 65.

Ἄνιγμα 66.

Ἄνιγμα 67.

Ἄνιγμα 68.

Ἄνιγμα 69.

Ἄνιγμα 70.

Ἄνιγμα 71.

Ἄνιγμα 72.

Ἄνιγμα 73.

Ἄνιγμα 74.

Ἄνιγμα 75.

Ἄνιγμα 76.

Ἄνιγμα 77.

Ἄνιγμα 78.

Ἄνιγμα 79.

Ἄνιγμα 80.

Ἄνιγμα 81.

Ἄνιγμα 82.

Ἄνιγμα 83.

Ἄνι

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οι επιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἐσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρώς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΓΓΛΟΠΑΛΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΛΥΣΤΡΟ-ΟΤΤΩΡΙΚΟΥ ΛΟΓΩ.

Ἀναχωρήσεις ἐν Τεργέστη:

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διαδρομῆς Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βραντζίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλιφόρναν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15 Ἰουλίου καὶ 15 Ἀυγούστου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀποβλήματα θέλωσι διανεῖν 10 μίλια τὴν ἡμέραν, μετὰ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 8 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευήν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βραντζίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 8 μ. μ. εἰς Φιουμίου, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκολον, Καβάλας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲν προσέρχονται εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἰτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εἰζετινοῦ Πόντου (τῆς μακρῆς θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβιου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθήμεριαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βραντζίου, Μιουσίνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μεσίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΔΑΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἡμέρας.

Πλεονέκτας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον τοῦ ἀστρο-ογγρικοῦ Λόγῳ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz αρ. 8).

Ἐξεδόθη

ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ L. BRILL ἐν Δαρμσταδτῇ

Ἡ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

VON DOY DR. AUG. BOLETZ.

πρῶτην καθήρησιν τῆς ῥωσικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ τοῦ Βερολίνου Σχολῇ καὶ ἐπιτίμου μέλους τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικοῦ Συλλόγου "Παρνασσός".

Β'. ἐκδόσις ἐπιδιορθωθείσα, ἡ προσετέθησαν παραδείγματα ἐκ διαφόρων διαλέκτων ποιντο-συρμεντικῶν καὶ κερκυραϊκο-ισραηλιτικῶν, 12', τυπογρ. φύλλα. μέγ. 8°. Τιμὴ μάρκ. 4.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ποῦσας τραγηδίαν ὑπὸ τὸν τίτλον "ΦΙΛΙΑ καὶ ΕΡΩΣ" εἰς μέτρον οὐδεκασύνθετον ἀνομοιοκατάληκτον, συνισταμένην ἐκ δέκα ὡς ἔγγιστα Τυπογραφικῶν φύλλων, καὶ προτιθέμενος νὰ ἐκδώσῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς ἐν Μικρασίᾳ Κρηναῖκῆς Σχολῆς, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν ἀπάντων τῶν φιλοπόδων καὶ φιλιπροόδων ὁμογενῶν μου, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ.

Ἡ συνδρομὴ ἐκάστου ἀντιτύπου χροσοδεδεμένου καὶ ἀποστελλομένου ἐλευθέρου ταχυδρομικῶν τελῶν ἴσως εἰς φράγκα 2.50.

Συνδρομητικὰ ἔγγραφοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ Ἑλληνικὰ Προξενεῖα.

Ἐν Γαλατρίῳ 1883.

Δ. Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδομένον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτήσια προληρητικῆ φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = βιβλία 16). Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἑκάστον στίχον φονικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καραπύρου, ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Γ. Νεοζωολῆς, ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος, ΒΡΑΟΥΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, Ἰατρὸς, ΚΡΗΝΑΪΚΑ· κ. Πέτρος Μ. Γαλανίδης, ΠΑΤΡΑΙ· κ. Ἰωάν. Λιβέτης, διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ Αἰγύπτου· κ. Πέτρος Σαράντης, βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνις" ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, βιβλιοπώλης, ΣΜΥΡΝΗ· κ. Δεσπότης καὶ Στ. καὶ κ. Φρ. Σπυρίδης, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Στ. Γεώργιος, βιβλιοπώλης, ΚΑΒΑΛΑ· κκ. Α. Ρ. Κεῖρας καὶ Στ. ΠΥΤΤΙΑΝΗ· κ. Σπυρίδης Γεωργιάδης, ΠΕΡΟΣΟΥΑΤΙΑ· Ἄδεν, Ἀναστάσιος Ἀλεξάνδρου, ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματῆς, Ἐφορὸς τῆς Σμυρναῖκῆς Βιβλιοθήκης, ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου, ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Αθανάσιος, Ἰατρὸς, ΠΡΑΚΑΒΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ· κ. Ἰωάν. Ξενοδόχου, ΡΩΔ· κ. Ν. Νικολαΐδης.

ΔΕΥΚΕΣΙΑ καὶ ΑΕΒΗΣΣΟΣ Κέρκυρα· κ. Π. Δ. Παπαδόπουλος, ΑΛΡΝΑΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστὸς Α. Βοσκώφ, ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Γ. Σωρογιάννης, ΠΕΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκώφ, ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΑ· κ. Τηλέμ. Παπαδόπουλος, ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίτης, ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κρακελῆς, ΠΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εἰθὺμ. Πεταλάς, ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ· κ. Γ. Α. Σακελλαρόπουλος.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Μάνος, Ἰατρὸς, ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Γ. Ροσσόλυμπος, ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τσαβέλλος Φορέστης, ΤΑΙΓΑΜΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος, ΡΟΥΣΤΟΥΜ· κ. Στέφ. Λοδέρδος, ΓΙΒΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης, ΝΙΚΟΛΑΙΒΦ· κ. Θεόδωρος Λυκαβδόπουλος, ΒΕΡΒΑΙΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τσιτσάκης, ΣΕΜΛΑ-ΠΑΙΟΝ· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι, ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Κυρβόνης, ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κορηλιδῆς, ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΙΣ· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περδάνουλος, ΑΙΒΕΡΠΟΤΑ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περδάνουλος, ΚΑΛΑΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σκαυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΙΑ· κ. Δημ. Ν. Μπάτσας, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσὶν δὲν ἐννοτήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστάται, οἱ θροῦλομένοι δύνανται νὰ γίνωσι συνδρομητικὰ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' ἀδελφίαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οικεῖα ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἐσπεροῦ συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς ἑθνικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Ἐὰν φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρου ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ, ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖος· Β. ΣΠΕΣΜΟΙΝΑΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Αιψίᾳ. — Τύποι· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Αιψίᾳ.